

Ο Μικρός

699

ΗΡΩΣ

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΗΡΘΕ ΑΠΟ
ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ

ΟΚΑΤΑΣΚΟΠΙΟΙ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ

Ἡ μεγάλη
ἐκπληξη

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ τῶν μικρῶν ἡρώων τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ ἔχουν ἀφιερώσει τὴ ζωὴ τους στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς πατρίδας τους, εἶναι ἀνεβασμένα πάνω στὴν ταρατάσα ἐνὸς σπιτιοῦ τῆς Ν. Σμύρνης καὶ μὲ κιάλια παρακολουθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ ἕναν πύραυλο ποὺ ἔχει ἐξαπολύσει ὁ μικρὸς σοφὸς ἐφευρέτης τῆς παρέας, ὁ Μπόμπιρας (*).

Ὁ πύραυλος κατευθύνεται πρὸς ἕνα γερμανικὸ ἀντιτορπιλικὸ ποὺ εἶναι ἀγκυροβολημένο στὸν ὄρμιο τοῦ

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος τὸ 698: «Ὁ Τρελλὸς πύραυλος».

Φαλήρου. Τὸ ἀντιτορπιλικὸ αὐτὸ εἶναι ἓνα παράξενο καὶ φοβερὸ πλοῖο. Μπορεῖ νὰ μεταμορφωθῇ ἀπὸ τὴ μιά σιγμὴ στὴν ἄλλη σὲ ὑποβρύχιο! Καὶ περιέχει ἓνα φορτίο ποὺ σημαίνει γιὰ τοὺς Συμμάχους καταστροφή... Ἕνας Γερμανὸς ἐφευρέτης, ἔχει κατασκευάσει μιὰ καινούργια ἐκρηκτικὴ ὕλη ποὺ ἔχει ἀπίστευτὴ δύναμι καταστροφῆς. Τὰ ὑλικά μὲ τὰ ὁποῖα τὴν κατασκεύασε ὁμῶς εἶναι τόσο σπάνια, ὥστε νὰ φτάνη ἡ νέα ὕλη μὲ δυσκολία γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑκατὸ μικρῶν βομβῶν, μεγέθους μπαλίτσας τοῦ τένις. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν Γερμανῶν, μὲ τίς ἑκατὸ αὐτὲς μικροσκοπικὲς βόμβες μπορεῖ τὸ ἀντιτορπιλικὸ - ὑποβρύχιο νὰ καταστρέψῃ ὁλόκληρο τὸ συμμαχικὸ στόλο τῆς Μεσογείου. Κι' αὐτὸ ὄχι μόνον ἐπειδὴ οἱ μικρὲς βόμβες ἀρκοῦν ἢ καθεμιὰ τοὺς γιὰ νὰ βυθίσῃ ἓνα θωρηκτό, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ μικρὲς καθὼς εἶναι μποροῦν νὰ ἐκτοξευθοῦν ἀπὸ εἰδικὰ κανόνια ἀπὸ πολὺ μεγάλες ἀποστάσεις πρὶν τὸ ἀντιτορπιλικὸ - ὑποβρύχιο φτάσῃ στὴν ἀκτίνα δράσεως τῶν συμμαχικῶν πλοίων!

Ξαφνικά, καθὼς τὰ Ἑλλή νόπουλα παρακολουθοῦν τὴν πορεία τοῦ πυραύλου ποὺ πλησιάζει ὁλοταχῶς στὸ ἐχθρικό πλοῖο γιὰ νὰ τὸ καταστρέψῃ μαζὶ μὲ τὸ περιεχόμενό του, ἓνας πατριώτης ἀ-

νεβαίνει μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι στὴν ταρατσα, πηγαίνει κοντὰ στὸ Γιῶργο καὶ τοῦ λέει κάτι στὸ αὐτὸ μὲ ταραχή.

Ὁ Γιῶργος χλωμαίνει ἀμέσως καὶ ἀνασκιρτᾷ σὰν νὰ τὸν τσίμπησε σκορπιός.

— Μπόμπιρα!, φωνάζει. Σταμάτησε τὸν πύραυλο! Δὲν πρέπει νὰ χτυπήσῃ τὸ ἐχθρικό πλοῖο!

Τὸ μικρὸ σοφὸ ἀγοράκι ὑπακούει ἀμέσως. Κάνει κάτι στὴ συσκευή τηλεκατευθύνσεως ποὺ κρατᾷ καὶ ὁ πύραυλος ἀλλάζει κατεύθυνση κερδίζει ὕψος καὶ ἀρχίζει νὰ κἀνὴ βόλτες ψηλὰ στὸν οὐρανό.

— Τὶ συμβαίνει Γιῶργο; ρωτᾷ.

— Μόλις τώρα μὲ εἰδοποίησαν ὅτι οἱ Γερμανοὶ μᾶς ἐστησαν παγίδα! Ὑποψαζόμενοι ὅτ μπορεῖ νὰ μυριστοῦμε κάτι καὶ νὰ δοκιμάσουμε νὰ καταστρέψουμε μέσα στὸν ὄρμο τοῦ Φαλήρου τὸ ἀντιτορπιλικὸ μὲ τίς νέες βόμβες, ἔκαναν κάτι πολὺ ξευγνο. Ἔστειλαν ἀπὸ τὴ Γερμανία δύο φορτία. Τὸ ἓνα ἦταν κιβώτια μὲ ψεύτικες βόμβες καὶ τὸ δεύτερο κιβώτια μὲ ἀληθινές. Αὐτὸ ποὺ παρακολουθήσαμε ἐμεῖς καὶ οἱ πράκτορες τῶν Συμμάχων ἦταν τὸ ψεύτικο φορτίο. Τὸ ἄλλο τὸ ἀληθινὸ ἤρθε ἀργότερα, χωρὶς νὰ τὸ πάρῃ εἰδοχὴ κανεὶς. Τὸ ψεύτικο τὸ φόρτωσαν στὸ ἀντιτορπιλικὸ ποὺ βλέπετε ἐκεῖ. Τὸ ἀληθινὸ τὸ φόρτω-

σαν σ' ένα άλλο αντιτορπιλικό που είναι άγκυροβολημένο στο λιμάνι. Αυτό το δευτερο πλοίο είναι εκείνο που μπορεί να μεταβληθῇ σὲ υποβρύχιο. Τὸ πρώτο, αὐτὸ που θὰ χτυπούσαμε με τὸν πύραυλό σου Μπόμπιρα δὲν εἶναι παρὰ ἓνα κοινὸ ἀντιτορπιλικό καὶ δὲν περιέχει καμμιὰ ἀπὸ τίς νέες βόμβες. Τὸ κόλπο ἦταν στημένο πολὺ ἔξυπνα: καὶ θὰ πετύχαινε ἂν δὲν μάθαινε τὸ μυστικὸ τὴν τελευταία στιγμή ἕνας δικός μας καὶ δὲν μᾶς τηλεφωνοῦσε. Θὰ θυθίζαμε τὸ ἀντιτορπιλικό αὐτὸ καὶ θὰ εἴμασταν ἥσυχοι ὅτι οἱ νέες βόμβες θὰ εἶχαν καταστραφῇ. Στὸ μεταξὺ τὸ ἄλλο τὸ πλοίο με τίς ἀληθινὲς βόμβες θ' ἀνοιγόταν στὸ πέλαγος καί... ἀντίο συμμαχικὸς στόλος! Σύμφωνα με τὸ τηλεφώνημα ποὺ πήραμε τὸ ἄλλο πλοίο τὸ ἀληθινό, ἔφυγε ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς ἐδῶ καὶ δέκα λεπτά. Ὅπου νᾶνα πρέπει νά... Νάτο Μπόμπιρα! Νάτο τὸ πλοίο ποὺ πρέπει νὰ χτυπήσουμε!

Πραγματικά ἀπὸ τὰ δυτικά, πίσω ἀπὸ τὰ βράχια τῆς Πειραικῆς Χερσονήσου, ξεπροβάλλει ἓνα πλοίο. Μὲ τὰ κρύγια τὰ παιδιὰ τὸ βλέπουν καθαρά. Εἶναι ἓνα γερμανικὸ ἀντιτορπιλικό. Ταξιδεύει με πολὺ μεγάλη ταχύτητα. Ὁ Γιώργος λέει:

— Μπορεῖς νὰ ἐξαπολύσης ἐναντίον του τὸν πύραυλό

σου, Μπόμπιρα! Μπορεῖς...

Σωπαίνει μένει γιὰ μερικές στιγμὲς σιωπηλὸς κι' ἔπειτα φωνάζει μὲ ταραχή:

— Γρήγορα Μπόμπιρα! Τὸ πλοίο ἔχει ἀρχίσει νὰ καταδύεται! Ἄν καταδυθῇ καὶ μεταβληθῇ σὲ υποβρύχιο πρὶν τὸ χτυπήσουμε, ὅλα εἶναι χαμένα!

Ὁ Μπόμπιρας χειρίζεται κιόλας τὴ συσκευή τῆς τηλεκατευθύνσεως. Ὁ πύραυλος ποὺ διαγράφει κύκλους στὸν οὐρανό, χαμηλώνει γυρίζει τὸ μουςοῦδι του πρὸς τὴ θάλασσα καὶ ἀναπτύσσει ταχύτητα. Κατεيθύνεται στὸ καινούργιο γερμανικὸ πλοίο τὸ πλοίο με τίς φοβερὲς βόμβες.

Γιὰ μερικές στιγμὲς, τὰ παιδιὰ σωπαίνουν γεμάτα ἀγωνία. Θὰ προλάβῃ ὁ πύραυλος τὸ πλοίο πρὶν αὐτὸ μεταβληθῇ σὲ υποβρύχιο; Καὶ θὰ πετύχῃ τὸ στόχο του; Θὰ καταστραφούν οἱ βόμβες ὅπου ἀπειλοῦν τοὺς Συμμαχοὺς με ἥττα;

Καὶ τότε ὁ πύραυλος φτάνει στὸ στόχο του καὶ τὸν χτυπάει.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζουν τὰ Ἑλληνόπουλα εἶναι κάτι ποὺ δὲν μπορεί νὰ περιγραφῇ με λόγια. Τὴ μιὰ στιγμή, τὸ ἀντιτορπιλικό εἶναι ἐκεῖ. Τὴν ἐπόμενη στιγμή ἔχει μεταβληθῇ σὲ φωτιά! Δυὸ τεράστιες γλώσσες φωτιᾶς τινάζονται πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ἀπλώνονται σὰν βεντάγια, λὲς καὶ προσπαθοῦν νὰ

φτάσουν τὸν ἥλιο καὶ νὰ τὸν ἀγκυλιάσουν. Αὐτὸ κρατάει μόνο ἓνα ἢ δύο δευτερόλεπτα. Ἐπειτα οἱ φλόγες χάνονται. Μαζί τους ἔχει χαθῆ καὶ τὸ ἀντιτορπιλικό! Στὸ μέρος ποὺ θριασκόταν τὸ γερμανικὸ πλοῖο, σηκώνεται τώρα ἓνα πελώριο κύμα, ποὺ κατευθύνεται μὲ ἐκπληκτικὴ ταχύτητα πρὸς τὸ πέλαγος.

Ἀμέσως ἔπειτα, φτάνει στὴ στεριά ἡ δύναμη τῆς ἐκρήξεως. Ἐνας τρομακτικὸς κρότος κάνει τὰ παιδιὰ νὰ κουφαθοῦν γιὰ λίγο κι' ἓνας ζεστός ἀνεμος τὰ σπρώχνει μὲ τόση δύναμη ὥστε χάνουν τὴν ἰσορροπία τους καὶ πέφτουν χάμω!

Ἐπειτα τίποτε. Γαλήνη καὶ ἡσυχία. Λὲς καὶ δὲν ἔχει συμβῆ τίποτε!

Τὰ Ἑλληνόπουλα σηκώνονται καὶ τὸ στήθος τους φουσκώνει ἀπὸ χαρά. Ἐξετέλεσαν τὴν ἀποστολή τους. Ἐσωσαν τοὺς Συμμάχους ἀπὸ φοβερὴ καταστροφή. Καὶ γλύτωσαν ἴσως ἔτσι τὴν πατρίδα ἀπὸ αἰωνία σκλαβιά!

Καθὼς στέκονται ἐκεῖ ἀκίνητοι, θαθεῖα συγκινημένοι κυττάζοντας τὸ πελώριο κύμα ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ταξιθεύη πρὸς τὸ πέλαγος, ἡ φωνὴ τοῦ Σπίθα λέει.

— Μανούλα μου! Πόσο μ' ἀνοίγουν τὴν ὄρεξη κάτι τέτοια!

Εἶναι σὰν νὰ βγῆκε μέσα ἀπὸ τὴν κόλασι!

‘Ο Σπίθας βλέπει... ψητά γουρουνόπουλα!

Καβγᾶς για τις κονσέρβες!

ΕΧΟΥΝ περάσει με ρυκῆς μέρες. ΟΙ σύμμαχοι πανηγυρίζουν για την καταστροφή του αντίτορ πωλλικού - ύποβρυχ'ου με τις τρομοκρατικές βόμβες και δὲν ξέρουν πῶς νὰ ἐκφράσουν τις εὐχαριστίες τους εἰς τὰ ἡρωϊκά ‘Ελληνόπουλα ποὺ ἔκαναν τὸ μεγάλο αὐτὸ κα-τάρθωμα. Μὰ τὰ ‘Ελληνόπου-λα δὲν θέλουν εὐχαριστίες. ‘Ο,τι ἔκαναν τὸ ἔκαναν γιὰ τὴν πατρίδα τους καὶ γιὰ τὴν ἐλευθερία. Φυσικά, ὁ Σπί-

θας δὲν ἔχει χάσει τὴν εὐ-καιρία νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἀρχιστράτηγο μερικά μεζε-δάκια «γιὰ νὰ κόψῃ λίγο τὴν ὄρεξή του». Τὰ «μεζεδά-κια» ἔχουν φτάσει καὶ εἶναι ... ἓνα μεγάλο κασόνι γε-μᾶτο κονσέρβες, τυριά, σο-κολάτες καὶ ἄλλες λιχου-διές! Καὶ ὁ Σπίθας τρώει, τρώει, τρώει καὶ εἶναι εὐτυ-χισμένος! ‘Η παθολογικὴ πεί-να ποὺ τὸν βασανίζει ἀδιά-κοπα δὲν τὸν ἀφήνει νὰ σκε-φθῇ ὅτι ὑπάρχουν στὴν ‘Α-θήνα ἄλλα παιδιὰ, ποὺ πε-θαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα.

Ξαφνικά, ἓνα πρωτὶ, μετὰ τὴν ἀφιξὶ τοῦ κασονιοῦ με

τά τρόφιμα, τὰ παιδιὰ ἀκοῦ νὰ μεγάλο σαματὶ ἀπὸ τὴν τροπεζαρία. Τρέχουν ἐκεῖ καὶ ἀντικρύζουν ἕνα παράξενο θέσμιον. Ὁ Σπίθας ἐξαγρωμένος μὲ τὰ μάτια του γουρλωμένα καὶ τὸ πρόσωπό του κατακόκκινο ἀπὸ θυμό, ἔχει σφίξει τὶς γροθιές του καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ ριχτῇ πάνω στὸν Χαζούλη πού στέκεται ἀπέναντί του μὲ τὸ αἰώνιο χαζὸ χαμόγελο στὸ πρόσωπό του.

Ὁ Γιώργος μπαίνει ἀνάμεσα τοὺς καὶ λέει:

— Τί συμβαίνει ἐδῶ; Δὲν ντρέπεστε νὰ μαλώνετε;

— Αὐτὸς πρέπει νὰ ντρέπεται, φωνάζει ὁ Σπίθας μὲ φωνὴ πού τρέμει ἀπὸ θυμό. Εἶναι κλέφτης! Μοῦ ἔκλεψε πέντε κονσέρβες τοῦ κιλοῦ μὲ κρέας! Ἄκουτε; Πέντε κονσέρβες! Θέλει νὰ μὲ κάνη νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα! Δὲν εἶναι φίλος μου! Εἶναι ἐχθρὸς μου! Ἄφησέ με νὰ τοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα Γιώργο! Ἄφησέ με!

— Ποῦ τὸ ξέρεις ὅτι σοῦ ἔκλεψε τὶς κονσέρβες; ρωτάει ὁ Γιώργος.

— Εἶδα πού ἔλειπαν καὶ τὸν ρώτησα, λέει ὁ Σπίθας. Κι' αὐτὸς ὡμολόγησε. Ἄφησέ με νὰ τοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα!

— Στάσου, περμένε νὰ μάθουμε πρῶτα τί ἀκριβῶς συνέβη.

— Γιὰ στάσου Σπίθα, κάνει ἡ Κατερίνα. Μπορεῖ νὰ πείνασε καὶ νὰ τὶς πήρε γιὰ

νὰ τὶς φάη! Μὴν εἶσαι τόσο ἐγωϊστὴς!

— Δὲν τὶς ἔφαγε!, φωνάζει ὁ Σπίθας! Μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος! Μοῦ φαίνεται ὅτι πήγε καὶ τὶς πούλησε! Πούλησε τὶς κονσέρβες μου. Τὶς πούλησε γιὰ νὰ πάρῃ λεφτὰ τὴ στιγμὴ πού ἐγὼ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα!

Ὁ Γιώργος γυρίζει στὸν Χαζούλη:

— Τὶς πούλησες πραγματικά; τὸν ρωτάει.

Τὸ χαζὸ παιδί κουνάει ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του καὶ τὸ πλατὺ χαζὸ χαμόγελό του γίνεται πιὸ πλατὺ.

— Ὁχι, ἀπαντᾷ. Δὲν τὶς πούλησα! Τὶς χάρισα! Ἐδῶ παρακάτω, στὴν ἄλλη γειτονιά εἶναι πέντε μικρὰ παιδάκια πού πεινοῦν! Ἐχουν γίνει σκελετοὶ ἀπὸ τὴν πείνα. Τὰ λυποῦμαι τὰ πεινασμένα μικρὰ παιδάκια καὶ ὅταν εἶδα τὶς κονσέρβες τοῦ Σπίθα δὲν μπόρεσα νὰ ἀντέξω. Ἐκλεψα λοιπὸν πέντε κονσέρβες καὶ πήγα καὶ τοὺς τὶς μοίρασα. Ἀχ νὰ βλέπατε πῶς τὶς ἔφαγαν! Πιάστηκε ἡ καρδιά μου! Χά χά, χά!

Γελάει, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ μάτια του κυλάει ἕνα δάκρυ στὸ μάγουλό του. Ἡ μικρὴ Κύπρος, συγκινημένη παίρνει φόρα, πηδάει, τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τοῦ δίνει ἕνα σκατὸ φιλὶ στὸ μάγουλο.

— Χαζὸ ἀγόρι!, τοῦ λέει. Ἐχεις χρυσὴ καρδιά!

Ἀκόμη καὶ ὁ Σπίθας νοιώθει τὸ λαιμό του νὰ σφίγγεται ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Καὶ κάνει κάτι ποὺ κανένας δὲν περίμενε ἀπὸ αὐτόν.

Ἀρπάζει μιὰ μεγάλη κονσέρβα τῶν πέντε κιλῶν, τὴ βάζει στὰ χέρια τοῦ Χαζούλη καὶ λέει.

— Νά! Πάρε την καὶ πηγαινε νὰ δώσης στὰ παιδῶν νὰ φάνε κι ἄλλο! Μανούλα μου! Αὐτὸ τὸ παιδί θὰ μὲ κάνει νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα!

Καὶ ρίχνεται πάλι στὸ φαγητό.

Ὁ Χαζούλης ἀρπάζει τὴν κονσέρβα καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια μουρμουρίζοντας:

— Τὰ καημένα τὰ παιδῶν! Χαρά ποὺ θὰ κάνουν! Καὶ πόσο θὰ εὐχαριστηθῶ ποὺ θὰ τὰ δῶ νὰ τρῶνε!

Ξαφνικά τὸ τηλέφωνο κουδουνίζει καὶ ὁ Γιώργος πηγαινέει καὶ σηκώνει τὸ ἀκουστικό. Μιὰ φωνὴ λέει:

— Θέλω τὸ Παιδί - Φάντασμα!

Μιλάει σὲ μιὰ ἐντελῶς ἀπόρρητη συνθηματικὴ γλῶσσα ποὺ δὲν τὴν ξέρουν ὅλοι οἱ συμμαχικοὶ πράκτορες. Τὴν ξέρουν μόνο ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἀμεση ἐπαφὴ μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἀρχιστράτηγο, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὴν χρησιμοποιοῦν μόνο σὲ πολὺ σοβαρὰ καὶ ἐξαιρετικὰ περιπτώσεις. Φαίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ τηλεφωνεῖ στὸ Γιώργο εἶναι ἐμπιστος τοῦ ἀρχιστράτηγου καὶ ἔχει ἀναλά-

βει κάποια πολὺ σοβαρὰ ἀποστολή. Ὁ Γιώργος ἀπαντᾷ στὴν ἴδια γλῶσσα.

— Νά! Ποιὸς στὸ τηλέφωνο;

— Εἰμαι ὁ Πράκτωρ Χ-3.

Ὁ Χ-3! Ἐκπληκτος ὁ Γιώργος ζαρώνει τὰ φρύδια του. Ξέρει ὅτι ὁ Χ-3 εἶναι ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς συμμαχικῆς μυστικῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας. Ἐχει συνεργασθῇ στὸ παρελθὸν μαζί του καὶ ξέρει ὅτι ὁ Χ-3 εἶναι σωστὸς ἄσος στὰ ζητήματα τῆς ἀντικατασκοπείας. Γιὰ νὰ βρῖσκεται στὴν Ἀθήνα, σημαίνει ὅτι κάτι ἐξαιρετικὸ συμβαίνει.

— Σὲ ἀκούω Χ-3!, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Σὲ τί μπορῶ νὰ σὲ ἐξυπηρετήσω;

Βρίσκομαι στὴν Ἀθήνα γιὰ μιὰ πολὺ σοβαρὰ ὑπόθεσι καὶ χρειάζομαι τὴ βοήθειά σου. Μπορεῖς νάρθης νὰ μὲ συναντήσης μόλις νυχτώσῃ; Θὰ σὲ περιμένω στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν...

Τοῦ καθορίζει τὸ μέρος τοῦ ραντεβου καὶ προσθέτει:

— Θὰ εἰμαι ἐκεῖ στὶς ἑννέα. Θάρθης;

— Θάρθω, λέει ὁ Γιώργος.

Ὁ ἄλλος διακόπτει τὴ συνδιάλεξη καὶ ὁ Γιώργος ἀφήνει τὸ ἀκουστικό. Μένει γιὰ λίγο σκεπτικός. Ἐπειτα, λέει στὴν Κατερίνα:

— Κάτι συμβαίνει...

Τῆς ἐξηγεῖ ὅσα ἀκούσε ἀπὸ τὸ τηλέφωνο καὶ συνεχίζει.

— 'Ανυπομονῶ πάτε θάρρη ἡ ὥρα νὰ τὸν συναντήσω. 'Ο Χ-3 δὲν ἀσχολεῖται ποτὲ μὲ μικροπράγματα.

— Θάρθω κι' ἐγὼ μαζί σου Γιώργο, λέει ἡ ἀγαπημένη του. Δὲν ξέρω μὰ ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι κάτι κακὸ θὰ συμβῇ ἀπὸψε.

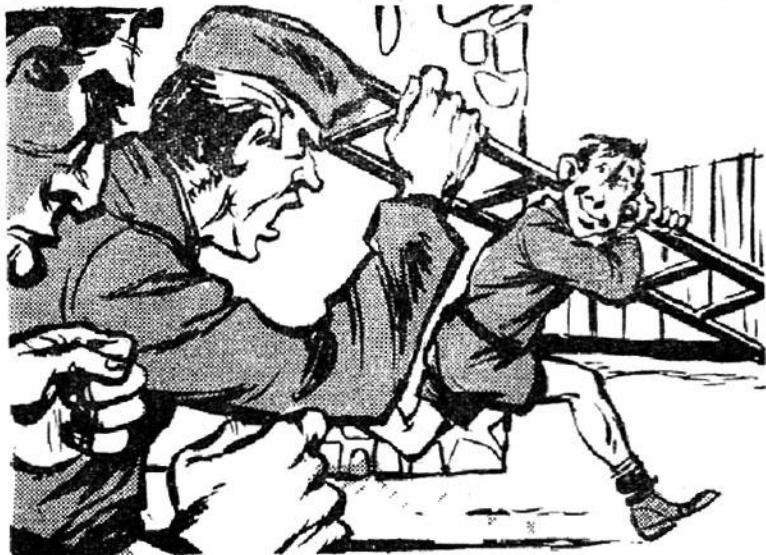
Φάκελος 132

ΣΤΙΣ ΕΝΝΕΑ ἀκριβῶς, τὸ θράδυ, ὁ Γιώργος καὶ ἡ Κατερίνα βρίσκονται στὸ σημεῖο τῆς συναντήσεώς τους μὲ τὸν Χ-3. Μὰ ὁ συμμαχικὸς ὕπαρχηγὸς τῆς ἀντικατασκοπείας

δὲν εἶναι ἐκεῖ. 'Η ὥρα περνᾷ χωρὶς ὁ Χ-3 νὰ φαίνεται. 'Εννέα καὶ πέντε, καὶ δέκα καὶ τέταρτο... 'Ο Χ-3 δὲν ἔχει ἀκόμη φανῇ. 'Εννέα καὶ εἴκοσι καὶ εἰκοσιπέντε καὶ μισή.

— Φαίνεται ὅτι κάτι τοῦ συνέβη, λέει ὁ Γιώργος σκεπτικὸς. Νομίζω ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ μείνουμε ἄλλο ἐδῶ. Πάμε νὰ φύγουμε Κατερίνα.

Κάνει νὰ γυρίση γιὰ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή τὸ αὐτί του συλλαμβάνει ἕναν ἦχο μέσα στὴ γαλήνη τῆς νύχτας. Κάτι σὰν ρυθμικὸ σύρσιμο πού ἔρχεται ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ δρό-

— Ποῦ πᾶς μὲ τὴ σκόλα, παλιόπαιδο; φωνάζουν.

‘Η σκάλα του Χαζούλη κάνει θαύματα!

μου. Γυρίζει πρὸς τὰ ἐκεῖ, φέρνει τὸ χέρι του στὴν τσέπη ὅπου ἔχει τὸ πιστόλι του καὶ περιμένει. Δίπλα του, ἡ Κατερίνα περιμένει κι’ αὐτὴ γεμάτη ἀγωνία.

Τὸ σύρσιμο πλησιάζει καὶ ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ γωνία προβάλλει ἓνας ἀντρας. Εἶναι σὲ κακὰ χάλια. Τὰ ρούχα του εἶναι ματωμένα καὶ σκισμένα σὲ πολλὰ σημεία. Τὸ πρόσωπό του εἶναι γεμάτο μελανιὲς καὶ πρηξίματα ἀπὸ χτυπήματα. Τὸ σῶμα του τρέμει ὀλόκληρο. Βαδίζει μὲ πολὺ δυσκολία καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἀκουμπᾷ τὴν παλάμη τοῦ ἑνὸς χεριοῦ του

στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέση. Θάλεγε κανεὶς ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς βγῆκε ἀπὸ τὴν κόλαιση!

— ‘Ο... ὁ Χ-3!, μουρμουρίζει ὁ Γιώργος. Ποιοὶ τὸν κατάντησαν ἔτσι;

‘Ο Χ-3 σταματᾷ σὲ ἀπόστασι τριῶν μόνο βημάτων ἀπὸ τὰ δύο παιδιὰ, ποὺ ἔχουν μαρμαρώσει ἀπὸ τὴν ἐκπληξή τους καὶ κυττάζει τὸ Γιώργο. Τὸν ἀναγνωρίζει καὶ τὰ χεῖλη του σαλεύουν.

— Δόξα τῷ Θεῷ! Τὸ Παιδί - Φάντασμα! Φοβήθηκα, μήπως εἶχες φύγει! Θά...

Παραπατάει, ἀφήνει τὸν τοῖχο, λυγίζει τὰ γόνατά

του και σωριάζεται χάμω, μπρούμυτα. Τὰ δυὸ παιδιὰ τρέχουν κοντὰ του και σκύβουν ἐπάνω του. Ὁ Γιώργος τὸν γυρίζει ἀνάσκελα και τὸν ἐξετάζει. Μὲ δυσκολία συγκρατεῖ μιὰ κραυγή.

Στὸ στήθος του ὁ Χ-3 ἔχει ἓνα τραῦμα. Μιὰ σφαῖρα τοῦ ἔχει τυπήσει τὸ θώρακα στὸ μέρος τῆς καρδιάς! Εἶναι ἀκόμη ζωντανός, ἀλλὰ δὲν ἔχει πιά ἐλπίδες νὰ ἐπιζήση.

Ὁ Χ-3 ἀνοίγει τὸ στόμα του και μουρμουρίζει μὲ μεγάλη δυσκολία:

— "Α... ἀκουσε, Παιδί - Φάν... Φάντασμα! Δὲν ἔχω... ζωὴ! Οἱ Γερμανοὶ μ' ἔπια... σαν τὴ στιγμὴ ποὺ ἤλπιζα ὅτι... ὅλα εἶχαν τελειώσει! Τοῦς ἐξέφυγα, ἀλλὰ μὲ πυροβόλησαν. Πές... στὸν ἀρχιστράτηγο ὅτι αὐτὸ ποὺ ξέρεي εἶναι... εἶναι...

Σωπαίνει και τὰ μάτια του κλείνουν. Ὁ Γιώργος ἐξετάζει τὸ σφυγμὸ του. Εἶναι ἀκόμη ζωντανός. Ὁ Χ-3 ἀνοίγει πάλι τὰ μάτια του και συνεχίζει:

— Εἶναι στὸ... γραφεῖο τοῦ Κρ.στευμπεργκ! Φάκελος 132! Πῆγα νὰ τὸν πάρω ἀλλὰ μ' ἐπίσσαν. Μὲ... μὲ θασάνισαν, μὰ δὲν μίλησα. Πές στὸν ἀρχιστράτηγο ὅτι λυοῦμαι πολὺ ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ φέρω σὲ πέρας τὴν ἀποστολὴ μου! Μὲ τὴ βοήθειά σου θὰ τὴν τελειώσω, ἀλλὰ σκέφθηκα πολὺ ἀργά

νὰ σοὺ τηλεφωνήσω! Τώρα, τώρα...

Ἡ φωνὴ του σβήνει πάλι και τὰ μάτια του κλείνουν. Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι νεκρός! Ὁ Γιώργος κάνει τὸ σταυρὸ του και μουρμουρίζει.

— "Ενας ἀκόμη ἀγωνιστὴς τῆς ἐλευθερίας πρόσφερε τὴ ζωὴ του στὸν ἀνὴρα κατὰ τῶν δυνάμεων τῆς θύας και τῆς σκληθείας! Δὲν...

Σωπαίνει και στήνει αὐτί. Βιαστικά θαρρεῖα θήματα ἀκούγονται ἀπὸ τὸ γειτονικὸ δρόμο. Μιὰ φωνὴ λέει:

— "Απὸ δὴ πῆγε! Βλέπω ἵχνη ἀπὸ αἷμα! Θὰ τὸν πιάσουμε! 'Ελᾶτε!

— Πάμε Κατερίνα!, λέει ὁ Γιώργος. Πάμε πρὶν πέσου με κι' ἐμεῖς στὰ χέρια τους.

Τὰ δύο παιδιὰ ἀπομακρύνονται γοργὰ μέσα στὴ νύχτα και χάνονται στὸ σκοτάδι τῆς.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁ Γιώργος μιλάει μὲ τὸν ἀρχιστράτηγο και τοῦ περιγράφει τὴ συνάντησή του μὲ τὸν Χ-3. Ὁ ἀρχιστράτηγος μουρμυρίζει μὲ λύπη:

«Νεκρός! Ὁ Χ-3 νεκρός! Ὁ καλύτερος πράκτωρ τῶν Συμμαχῶν! Αὐτὸ εἶναι μεγάλο χτύπημα γιὰ μᾶς...»

Σωπαίνει γιὰ λίγο κι' ἐπειτα προσθέτει.

«Καὶ τὸ κακὸ εἶναι ὅτι πέθανε λίγο πρὶν φέρῃ σὲ πέρας μιὰ ἀπὸ τίς πὺς σοβαρὲς ἀποστολὲς ποὺ εἶχε ἀναλάβει ποτέ!»

«Γιατὶ πράγμα πρόκειται;

ρωτάει ο Γιώργος. 'Ο Χ-3, μου είπε ότι αυτό που ξέρετε είναι στο γραφείο του Κρίσντεμπεργκ φάκελος 132. Γιατί πρόκειται;»

«Δεν θέλω να σε μπλέξω παιδί μου, απαντάει ο αρχιστράτηγος. 'Αρκετά κινδύνευσε με την υπόθεση των νέων βομβών. Θά αναθέσω σε άλλο άνθρωπο να...»

«Μα στιγμή, τον διακόπτει ο Γιώργος. Θέλω να αναλάβω εγώ την υπόθεση αυτή! Προς χάριν του νεκρού Χ-3! Θέλω να μην πάη χαμένος ο θάνατος ενός αληθινού ήρωος!»

«Όπως θέλεις, παιδί μου, λέει ο αρχιστράτηγος. 'Ακουσέ με με προσοχή. Πριν από δύο εβδομάδες, πράκτορες του Χίτλερ κατ'ώρθωσαν να μπουκν από γραφείο Σχεδίων του Στρατηγείου μας και να κλέψουν ένα σωρό σχέδια και έγγραφα. Τα μετέφεραν στην 'Αθήνα και έκει τα μελέτησαν ειδικοί. Ξεχώρισαν τα χαρτιά σε δύο κατηγορίες. Σ' εκείνα που θεωρούσαν σπουδαία, και σ' εκείνα που τους φάνηκαν όχι πολύ σπουδαία. Τα πρώτα τα έστειλαν άμέσως στο Βερολίνο όπου η ύπηρεσία αποκρυπτογραφήσεων άρχισε να τα αποκρυπτογραφεί. Τα άλλα τα κράτησαν κάπου στην 'Αθήνα. Σε λίγες μέρες θάρρη αυτού ένας ειδικός από το Βερολίνο για να δοκιμάση να τα αποκρυπτογραφήση κι

αυτά. Μπορέσαμε να τα μάθουμε όλα αυτά χάρις στις ενέργειες του Χ-3 τον όποι έστειλα στην 'Αθήνα άμέσως μόλις έγινε η κλοπή. Τώρα συμβαίνει το έξης. Όλα τα χαρτιά που πήραν οι Γερμανοί πράκτορες είναι χωρίς ιδιαίτερη αξία. Και να τα αποκρυπτογραφήσουν οι Γερμανοί και να διαβάσουν το περιεχόμενό τους, δεν μάς πολυνοιάζει. Έχουμε πάρει τα μέτρα μας. Υπάρχει όμως ένα σχέδιο που δεν πρέπει με κανένα τρόπο να το διαβάσουν οι Γερμανοί. Το σχέδιο αυτό δείχνει το μέρος όπου βρίσκονται οι άποθήκες βενζίνης των συμμαχικών στρατευμάτων της Βόρειας 'Αφρικής. Για να μεταφερθούν άλλου οι άποθήκες, χρειάζονται έβδομάδες ίσως και μήνες! Στο μεταξύ οι Γερμανοί αν διαβάσουν το σχέδιο, θα βομβαρδίσουν με άεροπλάνα τις άποθήκες και θα μείνουμε χωρίς βενζίνη. Και ξέρεις τι σημαίνει αυτό Παιδί Φάντασμα! Δεν θα μπορούμε να κινήσουμε τα αυτοκίνητα και τα τάνκς και θα χάσουμε τον πόλεμο! Φαίνεται ότι το σχέδιο αυτό είναι ανάμεσα σ' εκείνα που οι Γερμανοί θεώρησαν σάν μη σπουδαίο. Σε λίγο όμως όταν έρθη ο ειδικός από το Βερολίνο για να αποκρυπτογραφήση τα «μη σπουδαία» έγγραφα, οι Γερμανοί θα μάθουν το μυστικό και όλα

θά χαθούν. Τώρα ο Χ-3 παραγγέλλει ότι το σχέδιο των αποθηκών βενζίνης θρίσκει στο γραφείο του Κρίστενμπεργκ και είναι στον φάκελο 132. Πρέπει να το πάρουμε από εκεί...»

«Θά κάνω ό,τι μπορώ εγώ στρατηγέ μου, απαντάει ο Γιώργος. Αύτος ο Κρίστενμπεργκ είναι άσφαλώς ο ταγματάρχης Κρίστενμπεργκ που είναι άρχηγός του γραφείου σχεδίων του γερμανικού στρατηγείου στην 'Ελλάδα. Θά του κάνω μία μικρή επίσκεψη και έλπίζω να έχω την καλωσύνη να μέ... βοηθήσει!»

«Καλή τύχη, παιδί μου, λέει ο άρχιστράτηγος. Κι εύχαριστώ πολύ!»

Τό... «σφουγγάρι»!

ΕΙΝΑΙ θράδυ της άλλης μέρες. 'Η 'Αθήνα έχει θυβισθή εις τό σκοτάδι και οι 'Αθηναίοι άποφεύγουν να κυκλοφορούν στους δρόμους, γιατί ένεδρεύει εκεί ο θάνατος με τη μορφή γερμανικών και ιτα-

λικών περιπόλων, που πυροβολούν τους καθυστερημένους διαβάτες! Οι τύραννοι φοβούνται τη δράση των 'Ελλήνων πατριωτών και σκοτώνουν τους διαβάτες τη νύχτα για να έμποδίσουν τους πατριώτες να κυκλοφορούν.

Αυτό, φυσικά, δέν έμποδίζει τό Παιδί - Φάντασμα να ξεκινήσει απόψε για την άποστολή του. Και η άποστολή του είναι να φτάσει έως τό γραφείο του ταγματάρχη Κρίστενμπεργκ και να πάρει η να καταστρέψει τον φάκελο 132, όπου θρίσκεται τό σχέδιο των αποθηκών βενζίνης των Συμμάχων στη Βόρεια 'Αφρική.

Μαζί με τό Γιώργο βαδίζει ο Σπίθας. Τό Παιδί - Φάντασμα έχει πάρει μαζί του ως βοηθό τό Σπίθα, μολονότι ήθελε να πάη μαζί του η Κατερίνα. Προτίμησε τό Σπίθα γιατί τό άδιάκοπα πεινασμένο παιδί είναι πιο δυνατό και μπορεί να του δώσει μεγαλύτερη βοήθεια. Τόν οδηγεί κρατώντας τον από τό γέρι, γιατί ο Σπίθας δέν βλέπει ούτε τη μύτη του στο πυκνό σκοτάδι, ενώ τα μάτια του Γιώργου, που είναι προικισμένα από μία παραξενιά της φύσεως, με την ικανότητα των ματιών της κουκουβάγιας και των άλλων νυχτόβιων πουλιών και ζώων, βλέπουν καθαρά την νύχτα.

Πλησιάζουν στο κτίριο ο-

που στεγάζεται το γραφείο των σχεδίων του γερμανικού στρατού. Είναι ένα μικρό διώροφο κτίριο, που το φρουρεί ένας στρατιώτης που στέκεται μπροστά στην πόρτα. Ο Γιώργος ξετάζει το κτίριο με τα προικισμένα μάτια του. Φαίνεται ξρημο. Δεν είναι κανένας εκεί μέσα τέτοια ώρα.

— Σπίθα, λέει ο Γιώργος σιγανά. Βλέπεις τον φρουρό;

— Τον μισοθλέπω, απαντάει ο Σπίθας.

— Μπορείς να τον θέσης εκτός μάχης, χωρίς θόρυβο;

— Ούουουου!, κάνει το αδιάκοπα πεινασμένο και καθυστερημένο στο μυαλό παιδί που είναι άτσιδα στα πράγματα αυτά.

— Έμπρός λοιπόν! Θά τον θέσης εκτός μάχης κι' έπειτα θά μείνης εδώ έξω και θά κρατάς τσίλιες. Μόνο αν καταλάβης ότι θρίσκομαι σε κίνδυνο θά μπής στο σπίτι αυτό! Έντάξει;

— Πολύ έντάξει!, απαντά ο Σπίθας.

Και προχωρεί προς το μέρος του φρουρού. Βαδίζει παραπατώντας σαν μεθυσμένος και σιγοτραγουδάει σαν μεθυσμένος ένα εύθυμο τραγουδάκι. Ο φρουρός τον ακούει κι' έπειτα τον διακρίνει. Προτίνει το όπλο του φωνάζοντας:

— Άλτ! Τις εί;

— Σφουγγάρι, απαντάει ο

Σπίθας με φωνή μεθυσμένου.

Σταματάει μπροστά στον φρουρό και λικνίζεται έμπρός πίσω, λές και είναι έτοιμος να σωραστή χάμω.

— Σφουγγάρι, ξαναλέει. Ρούφηξα το κρασί απόψε σαν άληθινό σφουγγάρι! Είμαι φέσι στο μεθύσι!

Ο Γερμανός βλέποντας ότι έχει να κάνει μ' ένα μεθυσμένο χαμηλώνει το όπλο του και λέει:

— Ξεκουμπίσου από δω, μεθύστακα! Πήγαινε να κοιμηθής άλλοιώς σου καρφώνω μερικές σφαίρες στο κορμί! Ξεκουμπίσου!

— Καλά, καλά! κάνει ο Σπίθας. Μη θαρᾶς!

Και απλώνει τα χέρια του σαν να θέλη να προφυλαχθή! Ο φρουρός δεν καταλαβαίνει αυτό που συμβαίνει παρά μόνο όταν πιά είναι πολύ άργά. Τα χέρια του Σπίθα τον άρπάζουν και του εφαρμόζουν μια λαβή, που τον κάνει να χάση τις αισθήσεις του. Τον ξαπλώνει χάμω μουρμουρίζοντας.

— Μυστήριο πράγμα! Μεγάλη νύστα έχει πιάσει τους Γερμανούς τώρα τελευταία! Μόλις τους άγγίζεις τους πιάνει ο ύπνος!

Ο Γιώργος δεν χάνει ούτε δευτερόλεπτο. Με ένα είδικό εργαλείο ξεκλειδώνει την πόρτα και χώνεται στο σπίτι.

Το σκοτάδι είναι ακόμη πιο πυκνό εκεί μέσα, αλλά

ὁ Γιδώργος θάλλει καθαρά, προχωρεῖ καὶ ἀνεβαίνει στὸ ἐπάνω πάτωμα ὅπου ξέρει ὅτι βρίσκεται τὸ γραφεῖο τοῦ Κρίστενμπεργκ. Βρίσκει εὐκολὰ τὸ γραφεῖο. Ἡ πόρτα του δὲν εἶναι κλειδωμένη. Μπαίνει μέσα καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω. Βλέπει εἰδικὰ ράφια ἀρχείου στοὺς τοίχους. Πλησιάζει καὶ ἐξετάζει τίς ἐπιγραφές πού εἶναι κολλημέναι ἐπάνω τους.

«Φάκελος 1—10», «Φάκελος 40—50», «Φάκελος 80—90».

Σταματᾷ ἐπὶ τὸ ράφι πού ἔχει τοὺς φακέλους 130 — 140. Ἐκεῖ πρέπει νὰ θρῖσκεται ὁ φάκελος 132 πού περιέχει τὸ πολύτιμο σχέδιο! Κάνει νὰ ἀπλώσῃ τὸ χέρι του γιὰ νὰ θρῖῃ τὸν φάκελο 132 ὅταν ξαφνικὰ τὸ φῶς τοῦ δωματίου ἀνάβει. Ἕνας Γερμανὸς ἀξιωματικὸς στέκεται στὸ ἀνοιγμά τῆς πόρτας. Στὸ χέρι του κρατεῖ ἕνα πιστόλι.

— Χά!, κάνει. Καλὰ τὸ μάντεψα ὅτι κάποιος θὰ ξαναρχόταν νὰ μοῦ κάνῃ ἐπίσκεψιν ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Χ—3! Ψηλά τὰ χέρια! Πλησίασε!

Σίγουρα εἶναι ὁ ταγματάρχης Κρίστενμπεργκ! Ὁ Γιδώργος καταλαβαίνει ὅτι ἔχει πέσει σὲ παγίδα. Σηκώνει τὰ χέρια του καὶ πηγάζει κοντὰ στὸν ταγματάρχη πού προχωρεῖ κι' αὐτὸς μέσα στὸ δωμάτιο. Ξαφνικὰ τὰ μάτια τοῦ Κρίστενμπεργκ λάμπουν. Ἐχει ἀναγνωρίσει

τὸν ἐπισκέπτη του.

— Τό... Παιδί - Φάντασμα, λέει. Μεγάλῃ μου τιμῇ! Αὐτὸ σημαίνει ὅτι κατὰ τὸ σπουδαῖο βρίσκεται ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ στείλουν πρῶτα τὸν Χ—3 κι' ἔπειτα τὸ ἴδιο τὸ Παιδί - Φάντασμα! Γύρισε τὴν πλάτη σου στὸ...

Ἡ φράσις του μένει μισοτελειωμένη. Μὲ ταχύτατες κινήσεις ὁ Γιδώργος τοῦ παραμερίζει τὸ ἕνα χέρι μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι καὶ μὲ τὸ δεξιὸ τοῦ δίνει στὸ σαγόνι μιὰ γροθιά πού στέλνει τὸν ταγματάρχη νὰ κυλιστῇ εἰς τὴν ἄλλῃ ἄκρῃ τοῦ δωματίου μὲ τίς αἰσθήσεις του χαμένες!

Μὰ ἡ νίκη τοῦ Ἑλληνόπουλου δὲν κρατᾷ πολὺ. Ἕνας ἄλλος Γερμανὸς ἔχει μῆνι στὸ δωμάτιο π' ὦ του. Ἐχει τρσβήξει τὸ πιστόλι του τὸ ἔχει πιᾶσει ἀπὸ τὴν κάνη του καὶ χρησιμοποιώντας το σὰν ρόπαλο χτυπάει τὸν Γιδώργο στὸ κεφάλι μὲ τὴ λαβή. Τὸ Παιδί - Φάντασμα χάνει τίς αἰσθήσεις του ἀμέσως. Σωριάζεται χάμω, καὶ μένει ἀσάλευτο.

Ὁ Γερμανὸς κάνει νὰ σκύψῃ ἐπάνω του ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀκούει ἔξω ἀπὸ διὰδρομὸ θήματα. Στέκεται διπλα στὴ πόρτα καὶ περιμένει μὲ τὸ ὄπλο του ἑτοιμο. Κάποιος πλησιάζει, φτάνει στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα καὶ προβάλλει τὸ κεφάλι του. Εἶναι ὁ Σπίθας.

— Γιδώργο!, λέει. Ποῦ εἶ.

σαι; "Ακουσα κάποιο θόρυβο και ήρθα να δω τι γίνεται!

Κάνει ένα βήμα μέσα στο δωμάτιο και βλέπει το Γιώργο ξαπλωμένο χάμω.

— Μπά! κάνει. Παράξενο, τον πήρε ο ύπνος! Φαίνεται ότι η νύστα των Γερμανών είναι κολλητική! Ξύπνα Γιώργο! Ξύ...

Ο Γερμανός που στέκεται ακριβώς πίσω του, σηκώνει το όπλο του και χτυπάει. Η λαβή του πιστολίου προσγειώνεται με ξερό κρότο στο κεφάλι του Σπίθα. Τα μάτια του αδιάκοπα πεινασμένου και καθυστερημένου στο μυαλό παιδιού αλλοιθωρίζουν. Βλέπουν από τη ζάλη μερικά... ψητά γουρουνόπουλα να κάθουν βόλτες γύρω του.

"Ενα χαζό χαμόγελο ευτυχίας χαράζεται στο πρόσωπό του.

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει. Δεν το περίμενα αυτό! Δεν φανταζόμουν ότι θάβρισκα τέτοιους μεζέδες εδώ μέσα! Ξέρεις, αρχίζω να υποψιάζωμαι ότι στο σπίτι αυτό δεν μένουν έχθροι αλλά φίλοι! Δεν...

Ο Γερμανός ξαναχτυπάει με περισσότερη δύναμη. Τα γουρουνόπουλα χάνονται... Στη θέση τους ο Σπίθας βλέπει τώρα... ψητά μοσχάρικια! "Επειτα τα μοσχάρικια χάνονται με τη σειρά τους και ο Σπίθας πέφτει άναίσθητος επί τέλους.

Στά χέρια του Κρίστενμπεργκ

ΟΤΑΝ ο Σπίθας άνοιξη τα μάτια του βλέπει ότι βρίσκεται μέσα σ' ένα κελλί που φωτίζεται άμυδρά από ένα μικρό ηλεκτρικό γλόμε που κρέμεται από το ταβάνι. Είναι γερά δεμένος με σκοινί. Κοντά του, καθισμένος χάμω και δεμένος κι' αυτός με ξνα σκοινί, είναι ο Γιώργος. Το καθυστερημένο παιδί τότε λέει:

— Φαίνεται ότι μάς πήρε λιγάκι ο ύπνος Γιώργο. Φαίνεται ότι μάς κολλήσανε οι Γερμανοί τη νύστα τους!... Γιατί όμως μοι' πονάει έτσι το κεφάλι μου όταν το κουνώ; Λες να είναι από τον ύπνο;

Ο Γιώργος δεν έχει όρεξη για γέλια.

— Την πάθαμε, Σπίθα, λέει στο φίλο του. Πέσαμε στα χέρια των Γερμανών και τώρα θα έχουμε ιστορίες μαζι τους. Είναι άγνωστο εάν θα φύγουμε ζωντανοί!

‘Ο Γερμανός χτυπά μέ τή λαβή τοῦ ὅπλου!

— Έχεις δίκιο, Παιδί — Φάντασμα, λέει μιά φωνή από την πόρτα στην ελληνική γλώσσα.

Και μπαίνει ο ταγματάρχης Κρίστενμπεργκ. Χαμογελάει ειρωνικά και προσθέτει:

— Δεν θά ξεφύγετε ζωντανοί εκτός αν δεχθίτε να μιλήσετε και να μου πείτε τι ήρθατε να κλέψετε εδώ στο γραφείο μου!

— Αυτό δεν πρόκειται να το μάθεις ποτέ από μās!, λέει ο Γιώργος. Χάνεις τον καιρό σου μαζί μας!

— Αυτό θά το δούμε. Σās αφήνω να σκεφθίτε όλη τη νύχτα. Το πρωί θά τὰ ξαναπούμε. Θά γνωρίσετε ένα παιγνίδι που δεν τóχετε ξαναγνωρ΄σει! Και είμαι βέβαιος ότι θά σās λύση την γλώσσα!

Και ξαναβγαίνει κλείνοντας πίσω του την πόρτα. Ο Σπίθας λέει με αγανάκτηση:

— Αυτός ο άνθρωπος δεν έχει καθόλου τρόπους Γιώργο! Έφυγε χωρίς να φροντίσει να μās σερβίρει τίποτα να φάμε! Πολύ αγενής! Ξέρεις, αρχίζω να ύποψιάζωμαι ότι έχουμε πέσει σε χέρια έχθρων!

... Τ' άλλα παιδιά βρίσκονται σε μεγάλη αγωνία. Είναι περασμένα μεσάνυχτα και ούτε ο Γιώργος ούτε ο Σπίθας έχουν κάνει την εμφάνισή τους. Σίγουρα τὰ δύο παιδιά έχουν πέσει στα χέρια των Γερμανών. Η Κατερίνα που μιά ώρα νωρίτε-

ρα είχε βγῆ έξω και έχει μόλις επιστρέψει λέει στ' άλλα παιδιά:

— Φαίνεται ότι είναι στα χέρια τους ο Γιώργος και ο Σπίθας! Πήγα ως το κτίριο όπου είναι το γραφείο σχεδίων του γερμανικού στρατού και το βρήκα ζωσμένο από ισχυρές δυνάμεις. Θεέ μου! Πώς θά μπορέσουμε να βοηθήσουμε το Γιώργο και το Σπίθα;

Με δυσκολία κρύβει ένα δάκρυ που πάει να κυλήσει από τα μάτια της. Ο Γιώργος είναι ο άνθρωπος που η Κατερίνα αγαπάει περισσότερο από κάθε άλλον στον κόσμο. Περισσότερο κι' από την ίδια τη ζωή της. Και τώρα ξέρει ότι είναι στα χέρια των τυράννων που ίσως αυτή τη στιγμή τον βασανίζουν, χωρίς αυτή να μπορέσει να κάνει τίποτα για τον σώση! Γυρίζει στον Μπόμπιρα.

— Κάτι πρέπει να κάνουμε, λέει. Δυστυχώς δεν μπορούμε να έπιτεθούμε γιατί, μόλις εκδηλωθῇ ἡ έπίθεσή μας, οι Γερμανοί θά σκοτώσουν το Γιώργο και το Σπίθα!

— Ναί, λέει ο Μπόμπιρας, που κάθε φορά που ο Γιώργος λείπει ἡ πέφτει στα χέρια των Γερμανών γίνεται αρχηγός της μικρής ομάδας των ηρωικών Έλληνόπουλων. Πρέπει να βρούμε κάτι. Στο μεταξύ, όσο έλειπες τηλεφωνήσα σε πατριώτες μέλη της πατριωτικής οργανώσεως, που έργάζονται σε έμπιστευ-

τικές γερμανικές υπηρεσίες, και τους παρακάλεσα να φροντίσουν να μάθουν τι σχέδια έχουν οι Γερμανοί για το Γιώργο και το Σπίθα. "Ισως...

Το κουδούνισμα του τηλεφώνου τὸν διακόπτει. Σηκώνει τὸ ἀκουστικό και λέει στή συνθηματική γλώσσα τῶν πατριωτῶν:

— Έδῶ ὁ Μπόμπιρας!

— Έχουμε νέα, Μπόμπιρας ἀπαντάει: μιὰ φωνὴ στήν Ἰδία γλώσσα. Ὁ ταγματάρχης Κρίστενμπεργκ πού συνέλαθε τὸ Γιώργο και τὸν Σπίθα τοὺς ἔχει στὸ ὑπόγειο τοῦ γραφείου σχεδίων τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ. Δὲν τοὺς ἔχουν βασανίσει ἀκόμη. Αὐριο τὸ πρωῒ ὅμως κατὰ τίς ὁκτῶ θὰ ἐφαρμόσουν πάνω στὸ Γιώργο και στὸ Σπίθα ἓνα εἰδικὸ τρόπο βασανιστηρίου γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἔμαθα λεπτομέρειες. Τὸ μόνο πού ξέρω εἶναι ὅτι: θὰ γίνη στήν πίσω αὐλὴ τοῦ κτιρίου πού εἶναι πολὺ μεγάλη και ὅτι θὰ χρησιμοποιήσουν αὐτοκίνητα. Έχει μάλιστα καλέσει ὁ Κρίστενμπεργκ τὸν Γερμανὸ φρούραρχο γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ θέαμα!

Ὁ Μπόμπιρας μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς σκεπτικός. Ἐπειτα λέει:

— Πολὺ καλὰ εὐχαριστῶ. Θὰ σκεφθῶ τί πρέπει νὰ γίνη.

Ἀφήνει τὸ ἀκουστικό και κάθεται στή θέση του πάλι.

Πιάνει τὸ κεφάλι του μὲ τίς δυὸ παλάμες του και μένει σιωπηλός, θυτισμένος στίς σκέψεις του. Τ' ἄλλα παιδιὰ τὸν ἀκοῦνε νὰ μουρμουρίζει:

— Θὰ χρησιμοποιήσουν αὐτοκίνητα! Ἐπομένως ἂν μπορέσω...

Σωπαίνει. Χωρὶς νὰ μιλήσῃ ἄλλο, σηκώνεται, περνάει στὸ δωμάτιό του και κλείνεται ἐκεῖ. Ἡ Κατερίνα δὲν τὸν ἀκολουθεῖ. Ξέρει ὅτι τὸ ἐφευρετικὸ μυαλὸ τοῦ μικροῦ σοφοῦ παιδιοῦ ἔχει μὴ σὲ κίνησι. Καὶ ἐλπίζει πολὺ ἀπὸ αὐτὸ ἡ Κατερίνα.

Ξαφνικά, ὁ Χαζούλης λέει μὲ τὸ πιὸ χαρὸ ὕφος τοῦ κόσμου στὸ χαρὸ πρόσωπό του.

— Κατερίνα γιατί ὁ Γιώργος και ὁ Σπίθας κάθονται στὸ μέρος ὅπου τοὺς ἔχουν οἱ Γερμανοὶ και δὲν φεύγουν;

— Οἱ Γερμανοὶ τοὺς ἔχουν δέσει Χαζούλη ἀπαντάει ἡ Κατερίνα.

— Καὶ γιατί δὲν σπᾶνε τὰ σκοινιά τους; ρωτᾷει πάλι τὸ χαρὸ παιδί.

— Δὲν μποροῦν! Ἐξάλλου τοὺς φρουροῦν Γερμανοὶ μὲ αὐτόματα.

— Δὲν μποροῦν!, κάνει ὁ Χαζούλης μὲ ἀπορία. Μὰ εἶναι τόσο εὐκολο! Κυττάξτε!

Καὶ τὸ χαρὸ παιδί, πού ἡ δύναμή του εἶναι τόσο ἐκπληκτικὴ ὅσο και ἡ χαζομάρα του πηγάζει στήν κουζίνα και ξαναγυρίζει κρατῶντας ἓνα κομμάτι σκοινί. Τὸ πιάνει και μὲ τὰ δυὸ του χέ-

ρια και τραβάει με δύναμη. Τό σκοινί που είναι αρκετά γερό ώστε να μπορεί να κρατήσει ένα ταύρο, τρίζει και σπάζει με ξερό κρότο.

— Εϊδате; κάνει ο Χαζούλης με ένα χαζό χαμόγελο. Είναι πολύ εύκολο! Να πάω εγώ να σπάσω τὰ σκοινιά τους;

— "Οχι, Χαζούλη! Θα σου πούμε εμείς τι θα κάνης όταν έρθη η ώρα. Θα περιμένουμε να γεννήση κανένα σχέδιο το μυαλό του Μπόμπιρα!

Ο Χαζούλης ανοίγει διάπλατα το στόμα του και λέει έπειτα:

— Για κύτταξε κάτι που δέν τ'δερα! Γεννάνε τὰ μυαλά σαν... προβατίνες;

Ο Χαζούλης έφορμά

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ που έχει καταστρώσει ο Μπόμπιρας είναι από τα πιο πρωτότυπα και πιο τολμηρά. Όταν βγαίνει από το δωμάτιό του, το πρόσωπό του έχει πάρει μιά παράξε-

νη έκφραση. Λέει στην Κατερίνα:

— Υπόρχουν πολλές ελπίδες Κατερίνα να τους σώσουμε! Άκούστε παιδιά το σχέδιό μου.

Μιλάει για αρκετή ώρα. Όταν τελειώνει η Κατερίνα και η Κύπρος λένε μαζί:

— Σπουδαίο το σχέδιό σου. Ο Χαζούλης λέει κι' αυτός:

— Σπουδαίο το σχέδιό σου! Ο Μπόμπιρας τον κυττάζει παραξενεμένος και έκπληκτος.

— Το κατάλαβες το σχέδιό μου Χαζούλη; ρωτάει.

— "Ε; κάνει ο Χαζούλης χαζά. "Οχι, δέν κατάλαβα τίποτε!

— Τότε πώς το βρίσκεις σπουδαίο;

— Άφου το βρίσκουν σπουδαίο η Κατερίνα και η Κύπρος, θα τη πώς είναι σπουδαίο!, απαντάει το χαζό παιδί. Δέν είν' έτσι; Χά, χά, χά!

Τ' άλλα παιδιά γελούν κι' έπειτα ο Μπόμπιρας σηκώνει το τηλέφωνο και συνθέτει έναν αριθμό. Είναι ο αριθμός της ομάδος κρούσεως. Αποτελείται από ειδικά γυμνασμένους και άποφασισμένους πατριώτες που μπορούν να θέσουν έκτος μάχης πέντε αντιπάλους ο καθένας. Η ομάδα αυτή της πατριωτικής οργανώσεως χρησιμοποιείται σε περιπτώσεις έπαιγούσης ανάγκης και κινδύνου, όπως η σημερινή. Ο

Μπόμπιρας δίνει οδηγίες.

— Θά κυκλώσετε τὸ γερμανικὸ κτίριο, ἀλλὰ μὲ τρόπο ὥστε νὰ μὴν καταλάβουν τίποτε οἱ Γερμανοὶ. Θά ἐπιτεθῇτε αἰφνιδιαστικά, ὅταν σὰς δώσω τὸ σύνθημα. Τὸ σύνθημα θά εἶναι μιὰ κραυγὴ κουκουθάγιας. Καὶ κάτι ἄλλο. Πρὶν ξημερώση θά σὰς στεῖλω μερικὰ μικρὰ σωληνάρια. Θά τὰ θάλετε στὰ ρουθούνια σας καὶ ὅταν ἐπιτεθῇτε θά ἀναπνέετε μόνο ἀπὸ τὴ μύτη!

Τὸ σχέδιο τοῦ Μπόμπιρα εἶναι ἀπλό. Ὅταν θά ἔχουν συγκεντρωθῇ ὅλοι οἱ Γερμανοὶ τὸ σοφὸ παιδάκι θά πετάξῃ μέσα στὴν πίσω αὐλὴ τοῦ γερμανικοῦ κτιρίου, ὅπου ὁ Κρίστενμπεργκ σκοπεύει νὰ βασανίσῃ τὸ Γιώργο καὶ τὸ Σπίθα μικρὲς γυάλινες θάμβες μὲ ὑπνωτικὸ ἀέριο! Οἱ Γερμανοὶ θά νερκωθοῦν καὶ δὲν θάμποροῦν νὰ ἀντισταθοῦν! Ἔτσι τὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἄλλοι πατριῶτες θά μπορέσουν νὰ ἀρπάξουν τὸ Γιώργο καὶ τὸ Σπίθα καὶ θά φύγουν! Οἱ ἴδιοι δὲν θά πάθουν τίποτε, γιατί θά ἔχουν χώρα στὰ ρουθούνια τους εἰδικὰ σωληνάρια, ποὺ καθαρίζουν τὸν ἀέρα, καὶ δὲν θά ὑποστοῦν τὴν ἐπίδραση τοῦ ὑπνωτικοῦ ἀερίου.

Κι' ὅμως ἔρχεται κάτι ποὺ βάζει, σὲ κίνδυνο ὁλόκληρο τὸ σχέδιο τοῦ Μπόμπιρα. Κι'

αὐτὸ τὸ κάτι εἶναι ὁ... Χαζούλης!

... Εἶναι πρωῒ. Μέσα στὴν πίσω αὐλὴ τοῦ κτιρίου ὅπου στεγάζεται τὸ γραφεῖο σχεδίων τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, εἶναι συγκεντρωμένοι δεκάδες Γερμανοὶ, ἀξιωματικοὶ καὶ καὶ στρατιῶτες. Ἀνάμεσα τους εἶναι καὶ ὁ Γερμανὸς φρούραρχος τῆς Ἀθήνας. Οἱ Γερμανοὶ εἶναι συγκεντρωμένοι σὲ μιὰ γωνία τῆς αὐλῆς ποὺ εἶναι πολὺ μεγάλη ἀφήνοντας τὸν ὑπόλοιπο χώρο τῆς ἐλεύθερο. Στὸν ἐλεύθερο αὐτὸν χώρο, ἀντικρυστὰ καὶ σὲ ἀπόσταση μερικῶν μόνο μέτρων μετὰξὺ τους εἶναι δύο αὐτοκίνητα ποὺ ἡ μηχανὴ τους εἶναι σὲ λειτουργία.

Ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ κτιρίου βγαίνουν τέσσερις Γερμανοὶ στρατιῶτες ὥπλισμένοι μὲ αὐτόματα μὲ τὸ Γιώργο καὶ τὸ Σπίθα ἀνάμεσά τους. Τὰ γέρια τῶν δύο παιδιῶν εἶναι δεμένα μὲ ἓνα σκοινὶ πᾶνω στὰ κορμιὰ τους. Τοὺς οδηγοῦν στὸ κέντρο τῆς αὐλῆς ἀνάμεσα στὰ δύο αὐτοκίνητα. Ὁ Κρίστενμπεργκ πηγαίνει κοντὰ τους καὶ λέει:

— Λοιπὸν Παιδί - Φάντασμα, λέει, σκέφθηκες τὴ νύχτα; Ἀποφάσισες νὰ μιλήσης;

— Ἐσχάσα νὰ σκεφθῶ, ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο κοροϊδευτικά. Μὲ πῆρε ὁ ὕπνος.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γερμανοῦ

πρασινίζει. Διατάζει:

— Δέστε τους στους προφυλακτῆρες τῶν αὐτοκινήτων!

Στρατιῶτες ἀρπάζουν τὰ δύο παιδιὰ καὶ τὰ δένουν πλავιαστὰ τάνω στους προφυλακτῆρες.

— "Ε!, φωνάζει ὁ Σπίθας. Τὶ κάνετε ἐκεῖ; Δὲν μ' ἀρέσει ἔτσι! Δὲν εἶναι ἀναπαυτική αὐτὴ ἡ στάση!

Ὁ Κρίστενμπεργκ δίνει μιὰ ἄλλη διαταγή. Αὐτὸ ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες, μπαίνουν στ' αὐτοκίνητα στὴ θέση τοῦ οδηγοῦ.

— Ἐμπρός!, φωνάζει ὁ ταγματάρχης.

Τὰ αὐτοκίνητα ξεκινοῦν ἀπὸτομα. Αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ γίνη εἶναι φοβερό! Θὰ συγκρουσθοῦν καὶ τὰ κορμιὰ τῶν δύο παιδιῶν ποὺ εἶναι δεμμένα πάνω στους μπροστινοὺς προφυλακτῆρες, θὰ γίνουν λυῶμα!

Τὴν τελευταία στιγμή ὅμως λίγο πρὶν ἀπὸ τὴ σύγκρουση οἱ δύο σωφὲρ φρενάρουν ἀπὸτομα καὶ τὰ δύο αὐτοκίνητα κοκκαλώνουν. Τὰ κορμιὰ τῶν δύο παιδιῶν ἀγγίζουν ἀγεδὸν τῶνα τ' ἄλλο.

Ὁ Κρίστενμπεργκ φωνάζει.

— Μήπως ἀποφάσεις νὰ μιλήσης Παιδί - Φάντασμα; Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία φορὰ πὺ ρωτῶ.

— Εἶσαι ἔνας συχαμερὸς βασανιστής!, ἀπαντᾷ ὁ Γιῶργος.

— Συμφωνῶ ἀπολύτως!,

προσθέτει ὁ Σπίθας. Μανούλα μου, παλιογερμανναρὰ ἔχω ἀρχίσει νὰ ὑποψιάζωμαι ὅτι εἶσαι... ἐχθρὸς μου!

— Κοροϊδεύεις, ἔ; κάνει ὁ Κρίστενμπεργκ μὲ λύσσα. Ξαναρχίστε, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ φρενάρετε!

Τὰ δύο αὐτοκίνητα κάνουν ὅπισθεν. Οἱ Γερμανοὶ ἀφωσιωμένοι καθὼς εἶναι μὲ τὸ θέαμα αὐτό, δὲν βλέπουν ἐνὰ κεφάλι νὰ ξεπροβάλλῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο τῆς αὐλῆς. Εἶναι τὸ κεφάλι τοῦ Χαζούλη. Καθὼς τὰ ἄλλα παιδιὰ ἐτοιμαζόνται γιὰ τὴν ἐπίθεση ὁ Χαζούλης δὲν ἀντέχει ἄλλο Σκαρφαλώνει εἰς τὸν τοῖχο καὶ κυττάζει μέσα. Γουρλώνει τὰ μάτια του καθὼς βλέπει τὰ δύο αὐτοκίνητα ἔτοιμα νὰ συγκρουσθοῦν πάλι καὶ νὰ σκοτώσουν τοὺς δύο φίλους του. Ὅσο χαζὸς καὶ ἂν εἶναι τὸ μυαλό του καταλαβαίνει ὅτι ὁ Γιῶργος καὶ ὁ Σπίθας διατρέχουν ἄμεσα κίνδυνο θανάτου!

Δὲν κάνει οὔτε στιγμή. Δισκελίζει τὴ ράχη τοῦ τοῖχου, πηδάει μέσα καὶ τρέχει πρὸς τ' αὐτοκίνητα. Ἀπὸ τὸ λαβύρινθι τοῦ βγαίνει ἡ κρουγὴ τῶν ἐρυθροδέρμων, σημάδον ὅτι ὁ Χαζούλης ἀρχίζει τὴν ἐπίθεσή του!

— Γιούσουχουσου!

Φτάνει πίσω ἀπὸ τὸ ἑνὰ αὐτοκίνητο καθὼς αὐτὸ ξεκινάει καὶ τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὸν πίσω προφυλακτῆρα καὶ τραβάει μ' ὅλη του τὴ δύνα-

μη, την τρομακτική του δύναμη, χώνοντας θαθεία τα τσκούνια του στο χώμα για να δημιουργήσει πάτημα και μοχλό.

Για μία δυο στιγμές, η μηχανή του αυτοκινήτου και το δυνατό χαζό παιδί παλεύουν και κρατάνε μια ισορροπία δυνάμεων. "Επειτα το παιδί καταφέρνει να νικήσει και η μηχανή σθίνει με ένα κρότο. Το αυτοκίνητο μετατοπίζεται προς τα πλάγια και προς τα πίσω έτσι πού, αν γίνη η σύγκρουση μεταξύ τους, κινδυνεύει να σκοτωθή ο οδηγός του! 'Ο άλλος οδηγός αναγκάζεται να φρενάρη.

Οι Γερμανοί γύρω μένουν για μερικές στιγμές άσάλευτοι σαστισμένοι μη μπορώντας να πιστέψουν στα μάτια τους. "Επειτα, κινούνται για να τραθήξουν τα όπλα τους και να σκοτώσουν το χαζό παιδί. Μά ο φρούραρχος φωνάζει:

— Τόν θέλω ζωντανό! Ζωντανό!

Οι Γερμανοί τρέχουν να τον πιάσουν και ο Χαζούλης... ένθουσάζεται! Τό θρίσκει αυτό το διασκεδαστικό! Κυττάζει γύρω, βλέπει μία μεγάλη ξύλινη σκάλα άκου μπισμένη στον τοίχο και ξεφεύγοντας από τους πιο κοντινούς Γερμανούς μ' ένα μικρό τσαλλιάκι, τρέχει προς τη σκάλα. Την άρπάζει, την κρατάει από τη μέση και αρχίζει να στριφογυρίζει!

Μαζί με τον Χαζούλη, στριφογυρίζει και η σκάλα και κοπανάει τους Γερμανούς δόλγυρα στο κεφάλι και στο στήθος ρίχνοντάς τους ανάσθητους ή τραυματισμένους.

Γανέκος επικρατεί για ένα ή δύο λεπτά μεταξύ των Γερμανών. "Επειτα, μερικοί πού είναι πιο πέρα και δέν τους φτάνει η σκάλα του Χαζούλη, έτοιμάζονται να πυροβολήσουν στα πόδια το παιδί ώστε να μπορέσουν να το αιχμαλωτίσουν τραυματισμένο.

Και τότε συμβαίνει κάτι..

Ή «νύστα»

ΜΙΚΡΕΣ γυάλινες μπάλες περνούν πάνω από τον τοίχο της αλλής και πέφτουν μέσα. Σπάζουν και συννεφάκια ύψωνονται και σκορπίζουν γύρω τυλίγοντας τους στρατιώτες και τους αξιωματικούς του Χίτλερ. Αυτοί δέν καταλαβαίνουν άμέσως για τί πρόκειται. "Όταν καταλαβαίνουν είναι άργά. "Εχουν τραθήξει θαθείες ρουφηξίες άερα μαζί με το ύπνωτικό άερα μαζί με το ύπνωτικό ποτέλεσμα είναι άμεσο. Πέ-

φτουν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο ἀναίσθητοι στὸ ἔδαφος. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ Γιῶργο καὶ τὸ Σπίθα. Παρκώνονται ἀπὸ τὸ ἀέριο!

Ἀλλὰ καὶ ἡ τύχη τοῦ Χαζούλη δὲν εἶναι καλύτερη. Ξεχνάει ὅτι πρέπει νὰ ἀναπνέη μὲ τὰ ρουθούνια καὶ παίρνει μιὰ θεθευὰ ἀνάσα, Ζαλίζεται. Παραπατάει, ἡ σκάλα ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του. Ὁ ἴδιος χαμογελῶν τὰς χαζὰς, παίρνει μερικὲς στροφές γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του.

— Νύστα πού τὴν ἔχω, μουρμουρίζει.

Καὶ ξαπλώνει χάμω.

Ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλὴ, ἀκούγεται ἕνα τερέτισμα αὐτομά του. Ἐνα ἄλλο αὐτόματο ἀπαντάει. Εἶναι οἱ πατριῶτες πού ἐξουδετερώνουν τὴ φρουρὰ πού ἔχουν ἐγκαταστήσει οἱ Γερμανοὶ μπροστὰ εἰς τὸ κτίριο.

Ἡ σύγκρουση κρατᾷ πολὺ λίγο. Κεφάλια προβάλλουν πάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο τῆς αὐλῆς. Ἀντρες πηδούν μέσα. Σηκώνουν τὸ Χαζούλη, λύνουν, σηκώνουν τὸ Γιῶργο καὶ τὸ Σπίθα, τοὺς περνῶν πάνω ἀπὸ τὸ τοῖχο καὶ τοὺς κουβαλοῦν σὲ αὐτοκίνητα πού περιμένουν πρὸ πέρα. Σ' ἕνα αὐτοκίνητο μαζί μὲ τοὺς κοιμισμένους μπαίνουν τ' ἄλλα τρία παιδιά. Ἡ Κατερίνα κάθεται στὸ βολάν. Ξεκινοῦν. Τὰ αὐτοκίνητα χωρίζουν, παίρνουν χωριστοὺς δρόμους. Ὅταν σὲ λίγο φτᾷ

νουν γερμανικὲς ἐνισχύσεις, οἱ πατριῶτες ἔχουν κάνει φτερά. Δὲν ἔρ'σκουν παρὰ μόνο τοὺς ναρκωμένους Γερμανοὺς καὶ μερικoὺς σκοτωμένους καὶ πληγωμένους στὸ δρόμο μπροστὰ στὸ σπίτι.

... Ὅταν ὁ Γιῶργος, ὁ Σπίθας καὶ ὁ Χαζούλης ἀνοίγουν τὰ μάτια τους, ἀφοῦ ὁ Μπόμπιρας τοὺς ἔδωσε νὰ πιοῦν ἕνα ὕγρo, ἀντίδοτο τοῦ ὑπνωτικοῦ αἰρίου, ὁ Γιῶργος λέει:

— Εὐχαριστοῦμε παιδιά! Μπόμπιρα δική σου δουλειὰ καὶ δικό σου σχέδιο ἦταν σίγουρα ὅλα αὐτά, ἔ;

— Ναι, λέει ἡ Κατερίνα, χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά τοῦ μικροῦ σοφοῦ ἀγοριοῦ μὲ στοργή. Δικό του ἦταν τὸ σχέδιο. Χάρης στὸν Μπόμπιρα σὰς ἔχουμε πάλι κοντὰ μὰς ζωντανούς καὶ γερούς!

— Μανούλα μου, μουρμουρίζει ὁ Σπίθας. Παρὰ λίγο νὰ μὲ κάνουν... μπιφτέκια οἱ παλιογερμανοκράδες! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ θέλουν νὰ μὰς κοπανίσουν! Εὐτυχῶς πού χάλασε ἡ μηχανή τοῦ ἐνὸς αὐτοκινήτου.

Ὁ Σπίθας, στὴ θέση πού ἦταν δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν ἐπέμβαση τοῦ Χαζούλη. Ὁ Γιῶργος λέει.

— Χαζούλη εἶσαι καταπληκτικός! Πῶς κατ'ῶρθωσες νὰ σταματήσης τὸ αὐτοκίνητο; Κι' ἐκεῖ τὸ κόλπο μὲ τὴ σκάλα ἦταν σπουδαῖο! Τοὺς κοπάνισες γιὰ τὰ καλὰ τοὺς Γερμανούς!

— Χά! κάνει ο Χαζούλης. Διασκεδαστικό παιχνίδι, έ; Θά τους κοπαιοῦσα κι' άλλο και θά διασκεδάσαμε πιο πολύ αν δέν μ' έπιανε ξαφνικά εκείνη ή νύστα! Δέν μπορούσα νά κρατήσω τά μάτια μου άνοιχτά. Γλαρώνανε και στο τέλος έκλεισαν!

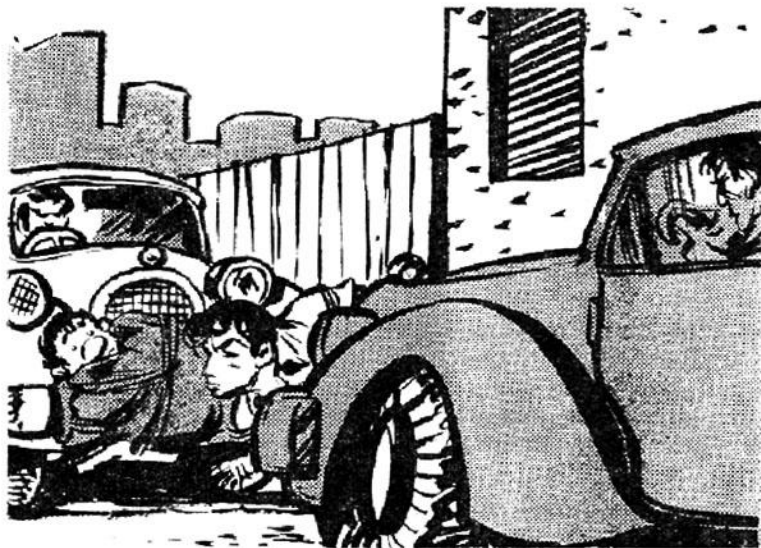
Τό τηλέφωνο κουδουνίζει και ο Γιώργος σηκώνει τό άκουστικό. Είναι ένας συμμαχικός πράκτωρ. Λέει στο Γιώργο στή γλώσσα των συμμαχικών πρακτόρων:

— Σου τηλεφωνώ κατ' εντολήν του άρχιστρατήγου, Παιδί - Φάντασμα! Μοῦ εἴ-

πε νά σου τηλεφωνήσω και νά προσπαθήσω με κάθε τρόπο νάρθω σέ έπαφή μαζί σου γιατί ώρες τώρα προσπαθεῖ νά συνδεθῇ μαζί σου μέσω του άσυρμάτου αλλά δέν παίρνει καμμιά άπάντηση.

—Ναί, άπαντάει ο Γιώργος χαμογελώντας. Λείπαμε άπό τό σπίτι. Εἴχαμε πάει για ... έπισκέψεις! Τι συμβαίει;

— Έχουμε την πληροφορία ότι άποψε στις οκτώ θά φτάση από τό Βερολίνο ένας εἰδ κός για τίς άποκρυπτογραφήσεις. Θά πάη άμέσως σά γραφείο σχεδίων του ταχυμοπάρχη Κρίστενμπεργκ,

Τά δυό παιδιά θά γίνουν λυῶμα!

‘Ο Χαζούλης τραβάει μ’ όλη του τη δύναμη!

που τον περιμένει. ‘Εκεί θα άποκρυπτογραφήση κάτι έγγραφα που έχουν κλαπή από τó Συμμαχικό Στρατηγείο. ‘Η έντολή που έχουμε από τόν άρχιστράτηγο είναι ότι δέν πρέπει νά φτάση στό σπίτι αυτό ό νεοφερμένος, που είναι ό λοχαγός Γκούλ-τζεν.

— Λογαριάζετε νά τόν σκοτώσετε ή νά τόν αϊχμαλωτίσετε; ρωτάει ό Γιώργος.

—Ναί! Είναι όμως πολύ δύσκολο νά γίνη αυτό! ‘Όπως μάθαμε θά τόν φρουρή ένα τάνκ! Θά τόν περιμένη στό άεροδρόμιο καί θά συνοδεύση τó αυτοκίνητό του ως τήν

‘Αθήνα. Θά αναγκαστούμε νά έπιτεθούμε στό τάνκ καί αυτό δέν είναι ούτε άπλό ούτε εύκολο. Πάντως θά κά-νουμε ό,τι μπορούμε.

‘Ο Γιώργος μένει για με-ρικές στιγμές σκεπτικός. ‘Ε-πειτα λέει:

— Θά χρειαστήτε βοήθεια;

— ‘Όχι! Πρέπει νά εϊμα-στε λίγοι στην επίθεση για νά μη τραθήξουμε τήν προ-σοχή άλλων Γερμανών. ‘Ε-χουμε ένα σχέδιο καί ελπίζου-με νά πετύχη

— ‘Εχω μιá ιδέα, λέει ό Γιώργος. Προσπαθήστε νά αϊχμαλωτίσετε καί όχι νά σκοτώσετε τόν λοχαγό. Καί

μόλις θά τὸν ἔχετε στὰ χέρια σας, εἰδοποιήστε με!

— Ἐντάξει Παιδί - Φάντασμα!

Τὸ ἴδιο θράβυ κατὰ τὶς δ' κτῶ καὶ μισή. ὁ Γιώργος παίρνει ἄλλο ἓνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸν ἴδιο συμμαχικό πράκτορα.

— Τὸν ἔχουμε στὰ χέρια μας, Παιδί - Φάντασμα, τοῦ λέει. Ἐγνώ τὸν λοχαγὸ Γκοῦλτσεν! Καταστρέψαμε τὸ τάνκ μὲ μιὰ χειροβομβίδα καὶ ἐξοντώσαμε τὸ πλήρωμά του καθὼς καὶ τὸν σωφὲρ τοῦ Γκοῦλτσεν. Ὁ ἴδιος παραδόθηκε χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ νὰ προβάλλῃ ἀντίστασιν. Θέλεις νὰ τὸν δῇς;

— Βεβαίως! Ποῦ πρέπει, νᾶρθω;

Ὁ ἄλλος τοῦ λέει καὶ λίγη ὥρα ἀργότερα ὁ Γιώργος θρίσκει φάτσα μὲ φάτσα μέσα σὲ κάποιο σπῆτι τῆς Ἀθήνας μὲ τὸν Γκοῦλτσεν.

Ὁ «Γκοῦλτσεν»

ΑΥΤΟΣ, μόλις ἀντικρύζει τὸ ἑλινικό, μόλις ἀντικρύζει τὸ ἀνταρτικό. Τραυλίζει:

— Τό... τὸ Παιδί - Φάντασμα!

— Ναί! Καὶ ὅπως ξέρεις, ὅπως θάχης μάθει εἰμαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ κρατοῦν τὸ λόγο τους. Σοῦ δίνω λοιπὸν τὸ λόγο μου ὅτι θά γλυτώσῃς τὴ ζωὴ σου μονότι ἔχουμε πληροφορίες, ὅτι ἔχεις φερθῇ ἀσχημα σὲ αἰχμαλώτους ἐν μοῦ διηγηθῇς ὅλη τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς σου καὶ μοῦ δώσῃς τὸ σύνθημα ἀναγνώρισεως μὲ τὸν Κρίστενμπεργκ.

— Μοῦ... μοῦ ζητᾷς νὰ γίνω προδότης. Παιδί - Φάντασμα!, τραυλίζει ὁ Γερμανός.

— Μὰ εἶσαι ἤδη προδότης, λέει ὁ Γιώργος ἥρεμα. Προδότης πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα! Ἐσὺ καὶ οἱ ὅμοιοί σου σκοτώνετε τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ πετύχετε τὰ σχέδιά σας! Δὲν εἶναι αὐτὸ προδοσία πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων; Ἄν ὅμως προτιμᾷς νὰ πεθάνῃς κι' ἐσύ, δὲν ἔχω κομμιά ἀντίρρηση.

— Ὁχι, ὄχι. κάνει ὁ ἄλλος ἐντρομος. Θά μιλήσω! Θά σοῦ πῶ ὅτι θέλεις.

Ὁ Γιώργος τοῦ κάνει ἐρωτήσεις καὶ αὐτὸς ἀπαντᾷ. Μιλοῦν ἔτσι γιὰ πολὺ ὥρα. Στὸ τέλος, ὁ Γιώργος θγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μακρὸ πλακουτσὸ κουτὶ ποὺ περιέχει διάφορα κραγιόνια καὶ κρέμες μεταμφιέσεως. Κάθεται μπροστὰ εἰς τὸν Γκοῦλτσεν, κυττάζει τὸ πρό-

σωπό του σ' έναν καθρέφτη και αρχίζει να δουλεύει. "Όσο προχωρεί ή δουλειά του, τὰ χαρακτηριστικά του αλλάζουν. Παίρνουν άλλο σχήμα και άλλο χρώμα. Τέλος, γίνονται όμοια, έντελώς όμοια με τὰ χαρακτηριστικά του Γκοϋλτσεν. "Ο Γερμανός και ό συμπαχικός πράκτωρ πού είναι καθισμένος πιδ πέτρα κυττάζουν με θαυμασμό τὸ "Ελληνόπουλο. Πρώτη φορά στη ζωή τους βλέπουν τέτοια έπιδεξιότητα στην τέχνη της μεταμφίσεως.

— Βγάλε τή στολή σου!, διατάζει ό Γιώργος.

"Ο λοχαγός του Χίτλερ ύπαικούει και ό Γιώργος φορεί τή στολή του. Λέει στον συμμαχικό πράκτορα:

— Φρουρήστε τον καλά. "Αν σὰς ξεφύγη θά θάλετε σέ κίνδυνο όχι μόνο τή ζωή μου αλλά και τήν άποστολή μας!

— Ποῦ θά πὰς Παιδί - Φάντασμα; ρωτάει ό πράκτωρ.

— "Εγώ δέν θά πάω πουθενά. "Ο λοχαγός Γκοϋλτσεν θά πάη νά κάνη μιὰ έπίσκεψη στον ταγμαστάρχη Κρίστενμπεργκ...

... "Ο Κρίστενμπεργκ είναι άναστατωμένος. "Εχει μάθει αυτό πού συνέβη. "Εχει μάθει ότι τὸ τάνκ και τὸ ρύτοκίνητο πού έφεραν τὸν Γκοϋλτσεν στην "Αθήνα υπέστησαν έπίθεση και καταστράφηκαν. "Εχει μάθει ότι σκοτώθηκαν όλοι! "Όσο για τὸν ίδιο τὸν Γκοϋλτσεν κα-

νείς δέν ξέρει αν είναι ζωντανός ή νεκρός, έλεύθερος ή αϊχμάλωτος τῶ ανθρώπων πού έκαναν τήν έπίθεση!

Πηγαينوέρχεται μέσα στο γραφείο του και ρίχνει κάθε τόσο ματιές στο ρολόι του.

— Θεέ μου, μουρμουρίζει. "Εχουν πάρει πολύ στα σοβαρά οι Σύμμαχοι τὰ έγγραφα αυτά! Είμαι πιά σίγουρος ότι έδω μέσα, στο γραφείο μου, υπάρχει κάποιο χαρτί με πολύ μεγάλη αξία!

"Ο Κρίστενμπεργκ έχει πάρει μεγάλα μέτρα άσφαλείας στο γραφείον σχεδίων. Φοβάται νέα έπίθεση από πατριώτες ή συμμαχικούς πράκτορες και έχει τοποθετήσει καμμιὰ τριανταριά φρουρούς μπροστά στο σπίτι μέσα στην αύλη και στον προθάλαμο του σπιτιού. Είναι όλοι τους όπλισμένοι με αυτόματα και χειροβομβίδες και μπορούν νά άποκρούσουν έπίθεση άκόμη και έκατό έχθρων. Δέν κινδυνεύει λοιπόν καθόλου οὔτε ό ίδιος οὔτε τὰ πολύτιμα έγγραφα πού έχει στο γραφείο του.

"Η ώρα είναι έννέα και μισή, όταν τὸ τηλέφωνο κουδουνίζει. "Η φωνή του Γερμανού φρούραρχου τής "Αθήνας λέει.

— Κρίστενμπεργκ. "Ερχεται στο γραφείο σου ό Γκοϋλτσεν!

— "Ο Γκοϋλτσεν! κάνει ό

ταγματάρχης καταπληκτος. Γλύτωσε;

—Ναί! Τὸν ἐπίσσαν συμ-
μαχικοὶ πράκτορες, ἀλλὰ αὐ-
τὸς, καθὼς τὸν ὥδηγοῦσαν
κάπου, κατὰφερε νὰ τοὺς ξε-
φύγῃ μέσα στὸ σκοτάδι. Δὲν
ἤξερε ποῦ εἶναι τὸ γραφεῖο
σου, γι' αὐτὸ ἦρθε στὸ φρου-
ραρχεῖο. Σοῦ τὸν στέλνω μ'
ἕνα αὐτοκίνητο..

Ὁ Κρίστενμπεργκ ἀφήνει
ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσε-
ως.

—Εὐτυχῶς! μουρμουρίζει.
Ξερετε, κύριε φρουράρχε, εἴ-
μαι θεόβαιος, ἔπειτα ἀπὸ ὅ-
σα ἔχουν συμβῇ, ὅτι ἀνάμε-
σα στὰ χαρτιά ποὺ ἔχουμε
στὸ γραφεῖο μου, ὑπάρχουν
μερικά ποὺ ἔχουν τεράστια
ἀξία γιὰ τοὺς Συμμαχοὺς.
Ἄν μπορέσῃ νὰ τὰ ἀποκρυ-
πτογραφήσῃ ὁ Γκοῦλτσεν
καὶ μάθουμε τὸ περιεχόμενό
τους, θὰ ἡσυχάσουμε! Τὸν
περιμένω..

Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ,
ἕνας Γερμανὸς λοχαγὸς
μπαίνει στὸ σπίτι τοῦ γρα-
φείου χεδ'ὼν τοῦ γερμανι-
κοῦ στρατοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Κρίστενμπεργκ τὸν κυτ-
τάζει ἐκπληκτος. Ἡ στολή
τοῦ εἶναι σκισμένη σὲ μερι-
κά σημεῖα καὶ τὰ χέρια του
ἔχουν γραντζουνιές.

— Ὁ λοχαγὸς Γκοῦλτσεν;
ρωτᾷ ὁ Κρίστενμπεργκ.

Τοῦ λέει τὸ σύνθημα ἀνα-
γνωρίσεως. Ὁ ἄλλος προφέ-
ρει τὸ παρὰσύνθημα. Ὁ Κρί-
στενμπεργκ λέει:

—Ἀπὸ τὴν ἐμφάνισί σας,

καταλαβαίνω ὅτι παλαίματε
μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς σας!

—Ναί! ἀπαντᾷ ὁ λοχα-
γὸς Γκοῦλτσεν ποῦ δὲν εἶναι
ἄλλος ἀπὸ τὸ Παιδί - Φάν-
τασμα. Εὐτυχῶς τοὺς ξέφυ-
γα! Ἦθελαν νὰ μὲ μεταφέ-
ρουν στὴν Ἀφρική! Φαίνεται
ὅτι ἀνάμεσα στὰ χαρτιά,
ποῦ θὰ ἐξετάσω ἐδῶ, ὑπάρ-
χει κάτι πολὺ σοβαρό!

—Αὐτὴ τὴ γνώμῃ ἔχω κι'
ἐγώ! λέει ὁ Κρίστενμπεργκ.
Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς παρακαλοῦ-
σα, αὔριο τὸ πρωῒ, ἀφοῦ ξε-
κουρασθῇτε, ν' ἀρχίσετε ἀμέ-
σως τὴν ἀποκρυπτογράφησι
τῶν ἐγγράφων καί..

—Θὰ τὴν ἀρχίσω ἀμέσως,
τὸν διακόπτει ὁ Γιδῶργος. Θὰ
ἦταν τρομερὸ ἂν μᾶς προλά-
βαιναν οἱ ἐχθροὶ μας καὶ
μᾶς ἐπαίρναν τὰ χαρτιά,
πρὶν τὰ ἀποκρυπτογραφήσου-
με! Στὸ φρουραρχεῖο εἶχαν
τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ φέ-
ρουν κάτι νὰ τσιμπήσω. Ἐ-
πομένως, μισρῶ ν' ἀρχίσω
ἀμέσως. Θὰ δουλέψω ὥσπου
νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος..

—Θὰ μείνω κοντὰ σας νὰ
σᾶς βοηθήσω, λέει ὁ Κρί-
στενμπεργκ.

Ὁ Γιδῶργος κουνᾷ τὸ κε-
φάλι του ἀρνητικά.

—Ὅχι, λέει. Θέλω νὰ μεί-
νω μόνος. Μπορῶ καὶ κάνω
καλύτερα τὴ δουλειά μου
καὶ νὰ σκέπτομαι πρὸ καθα-
ρὰ ὅταν εἶμαι μόνος. Δὲν εἶ-
ναι εὐκολο πράγμα νὰ θρῇ
κανεὶς τὸ κλειδί ἐνὸς κρυπτο-
γραφικοῦ κώδικος. Ποῦ εἴ-
ναι τὰ χαρτιά;

‘Ο Κρίστενμπεργκ τοῦ δειγνεί μερικὰ ράφια.

—Αὐτὰ ἐκεῖ εἶναι. Μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ γραφεῖο μου. Θέλετε λίγο καφέ;

—Δὲν θέλω τίποτε. Θέλω μόνο νὰ μείνω μόνος.

—Εντάξει.

‘Ο Κρίστενμπεργκ βγαίνει ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ κλείνει τὴν πόρτα πίσω του. ‘Ο Γιῶργος τραβάει γραμμὴ στὸ ράφι ὅπου πρέπει νὰ ἔρρισκεται ὁ φάκελος 132, ποῦ περιέχει τὸ πολύτιμο σχέδιο τῶν ἀποθηκῶν βενζίνης. Βρίσκει τὸν φάκελο, τὸν κουβαλάει στὸ τραπέζι, κάθεται καὶ τὸν ἀνοίγει. Ξεφυλλίζει ἓνα - ἓνα τὰ ὀφώρα χαρτιά ποῦ περιέχει. Ξαφνικά, σταματᾷ. Ἐχει μπροστά του τὸ σχέδιο τῶν ἀποθηκῶν βενζίνης. Εἶναι ἓνας κρυπτογραφικὸς χάρτης. Δηλαδή ἓνας χάρτης ἀφάνταστα μπερδεμένος. Γιὰ νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ τὸν διαβάσῃ, πρέπει νὰ ξέρῃ τὸ κρυπτογραφικὸ κλειδί. Τὸ κρυπτογραφικὸ κλειδί τοῦ τὸ ἔχει δώσει ὁ ἀρχιστράτηγος. Ἐτσι, ὁ Γιῶργος διαβάζει καὶ μελετᾷ τὸ χάρτη.

Μία σκέψις περνᾷ ἀπὸ τὸ μυαλό του:

—Νὰ καταστρέψω τὸ χάρτη!

Ἀμέσως ἐπειτα ὅμως μιὰ ἄλλη σκέψις διαδέχεται τὴν πρώτη.

—Ὅχι! Νὰ τὸν ἀλλάξω ἐλαφρὰ ἔτσι ὥστε οἱ Γερμα-

νοὶ νὰ μπερδευτοῦν καὶ νὰ πάνε νὰ δομφορδίσουν ἓνα σημεῖο τῆς ἐρήμου, ὅπου δὲν ὑπάρχει τίποτε!

Παίρνει μιὰ πέννα καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ ἀλλάζει μερικὲς γραμμές. Κυττάζει τὸ ἔργο του ἱκανοποιημένος. Ἄν δὲν μπορέσῃ νὰ καταστρέψῃ τὰ κλεμμένα ἔγγραφα, θὰ μπορέσῃ τουλάχιστο νὰ παρασύρῃ τοὺς Γερμανοὺς σὲ παγ’δα!

Τὸ πρόβλημα εἶναι τώρα πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτό. Καὶ μάλιστα νὰ φύγῃ ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν τίποτε οἱ Γερμανοί. Μὰ καὶ αὐτὸ εἶναι ἀπλό. Θὰ δουλῆμῃ μιὰ δυὸ ὥρες καὶ θὰ πῇ στὸν Κρίστενμπεργκ ὅτι νύσταξε καὶ θὰ φύγῃ.

Πράγματι, γιὰ δυὸ ὥρες τὸ Ἑλληνόπουλο ὑποκρίνεται ὅτι προσπαθεῖ νὰ βρῇ τὸ κλειδί τοῦ κώδικος. Ἐπειτα πιέζει ἓνα κουμπὶ κουδουνιοῦ, ποῦ εἶναι πάνω στὸ γραφεῖο. ‘Ο Κρίστενμπεργκ μπαίνει τὸ δωμάτιο.

—Λοιπόν; ρωτᾷ. Εἴχατε ἐπιτυχία;

—Ὅχι ἀκόμη, ἀπαντᾷ ὁ Γιῶργος. Ἡ κούρασι τοῦ ταξιδιοῦ καὶ ἡ ταλαιπωρία μὲ τοὺς πράκτορες τοῦ ἐχθροῦ μ’ ἔκαναν νὰ νυστάξω. Θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ καὶ θ’ ἀρχίσω πάλι τὸ πρωῒ.

—Ὅπως θέλετε Γκοῦλτσεν, λέει ὁ Κρίστενμπεργκ. Θὰ δώσω διαταγὴ νὰ σᾶς μεταφέρουν στὸ σπίτι ὅπου θὰ

μείνετε και...

Τὸ τηλέφωνο κουδουνίζει. Ὁ Κρίστενμπεργκ σηκώνει τὸ ἀκουστικό καὶ λέει:

—Ναί! Ὁ ἴδιος. Μάλιστα, κύριε φρούραρχε!

Ὁ Γιώργος στήνει αὐτί, προπαθώντας ν' ἀκούσῃ αὐτὸ πὺλ λέει ὁ φρούραρχος. Ἀκούει:

—Ἀκούσε Κρίστενμπεργκ Συμβαίνει κάτι παράξενο! Εἶναι ὁ Γκοϋλτσεν ἐκεῖ;

—Ναί! ἀπαντᾷ ὁ Κρίστενμπεργκ. Ἐδῶ εἶναι. Ἐτοίμαζεται νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ.

—Νὰ μὴ βγῇ ἀπὸ τὸ γραφεῖο σου! Συμβαίνει κάτι παράξενο! Ἐχῶ ἓνα δεῦτερο Γκοϋλτσεν ἐδῶ, στὸ γραφεῖο μου! Ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ὁ ἀληθινὸς Γκοϋλτσεν

καὶ ὅτι τὸ Παιδί - Φάντασμα πῆρε τὴ θέσι του. Ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Γκοϋλτσεν πὺλ εἶναι στὸ γραφεῖο σου εἶναι στὴν πραγματικότητα τὸ Παιδί - Φάντασμα!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κρίστενμπεργκ χλωμιάζει, καθὼς ἀκούει αὐτὰ τὰ λόγια, γιὰ τὴν ἴδια στιγμή θάλλει τὸν «Γκοϋλτσεν» νὰ βγάξῃ ἓνα πιστόλι καὶ νὰ τὸ στρέφῃ πρὸς τὸ μέρος του. Μὰ δὲν τὰ χάνει. Μὲ τὸ πόδι του πιέζει ἓνα κουμπί, πὺλ εἶναι χαμηλά, πάνω στὸ ἓνα ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ γραφείου. Ἀμέσως, κουδούνια ἀρχίζουν νὰ ἤχουν δαιμονισμένα μέσα στὸ κτίριο, σημαίνοντας συναγερμό!

—Ἄφησε τὸ πιστόλι σου νὰ πέσῃ. Παιδί - Φάντασμα, λέει. Εἶσαι παγιδευμένος!

Τ Ε Λ Ο Σ

⊙ ΓΕΩΡΓΙΟ ΜΕΡΤΙΚΑ. Ἀθήνας: Μοῦ ἐστειλες ἐπιστολὴ χωρὶς νὰ δώλῃς γραμματόσημο. Ἐστὶ ἀναγκάσθηκα νὰ πληρώσω τὰ διπλᾶ. Ὁ τόμος I ἔχει ἐξαυτληθῇ. Ὑπάρχουν οἱ ὑπόλοιποι 85 οἱ ὅποιοι κοστίζουν 16 δρχ. ἕκαστος. Στείλε μου τὴν ἀξία τοῦ τόμου σὲ γραμματόσημα. Τὰ ταχυδρομικὰ εἶναι 2 δρχ. γιὰ κάθε τόμο. ⊙ ΒΑΣ. ΣΤΑΥΡΟ-

ΠΟΥΛΟ. Ἀρτα: Σοῦ ἐστειλα τους τόμους, καὶ μὰς ὀφείλεις 9 δρχ. Νὰ στέλνεται τὰ τεύχη γιὰ διβλιοθεσία, μὲ τὸ ἀπλὸ ταχυδρομεῖο, καὶ ὄχι συστημένα. ⊙ ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΤΖΟΥΡΟ. Χανιά: Ἐστάλησαν. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σου πρὸς τὸν Μικρὸ Ἠρώα. ⊙ ΔΗΜΗΤΡΙΟ ΚΟΚΚΑΛΗ. Κηφισιά: Ἐστάλησαν. Χαιρετισμούς στὰ παιδιά. ⊙ ΓΕΩΡΓΙΟ

ΛΕΟ, Σπάρτη: Σοῦ συνιστῶ νὰ ζητήσης τὰ τεύχη ἀπὸ τὸ διδλιοπωλεῖο Λαμπροπούλου τῆς πόλεως σὰς. Οἱ τόμοι διδλιοδετοῦνται πρὸς 7 δραχ. ἑκαστος. Ἀπαντῶ μόνον μέσω τῆς στήλης αὐτῆς. ❊ ΓΙΩΡΓΟ ΚΑΝΑΚΗ, Λάρισα: Σοῦ ἔστειλα τὸν τόμο. Ὅταν ἔστειλεις τὸ γράμμα οἱ φίλοι μας ἦσαν στὴν Θεσσαλία καὶ Ἡπείρῳ. Ὁ Σπίθας ἔζησε ἀξέχαστες μέρες μὲ συνδλιοστὰ ἀρνία, μοσχάρια καὶ ὑπέρογες μακαρονάδες. ❊ Ν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟ, Κοντοδάεινα: Ἐστάλησαν. Χαίρετισμοὺς στὰ παιδιὰ. ❊ ΣΤΑΜΑΤΗ ΡΕΓΓΟΥΚΟ, Θεσσαλονίκη: Ἐστάλησαν. Νὰ μοὺ γράφης συχνά. ❊ ΝΙΚΟ ΞΑΝΘΙΔΗ, Βαθύλακκο Θεσσαλονίκης: Ἐστάλησαν. Χαίρετισμοὺς στὸν Κώστα Σταυράκη, Σάββα Δεδετσίγγου καὶ Γιώργο Ξαυθόπουλο. ❊ ΣΠΥΡΟ ΜΙΧΑΛΑ, Νέα Φιλαδέλφεια: Σοῦ ἔστειλα τὸν τόμο. ❊ ΓΙΩΡΓΟ

ΤΙΡΤΙΡΑΚΗ Ἀλικιανοῦ Χανίων: Χάρηκα πολὺ μὲ τὸ δημοφω γράμμα σου. Πρὸ καιροῦ διάβασα νὰ τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τῶν κατοίκων τῆς Ἀλικιανοῦ στὴν Μάχη τῆς Κρήτης. Σοῦ ὑπὸσχομαι νὰ ἔλθω τὸ καλοκαίρι κοντὰ σὰς, φέρνοντας μαζί μου καὶ τὸν Σπίθα, ὁ ὁποῖος σκοπεύει νὰ φάη τὰ ὠραιότατα καρπούζια σὰς πού τόσο ἐπεθύμησε. Σοῦ ἔστειλα τὰ τεύχη, Χαίρετισμοὺς στοὺς ἀγαπητοὺς μου Ἀπόστολο Νικολαγιάννη, Ἡλία Κατωμένο καὶ Νίκο Φραγκομιχλάκη. ❊ ΝΙΚΟ ΔΟΥΚΑΝΑΡΗ, Ἅγιο Ἀυδρόσιο Κύπρου: Σοῦ ἔστειλα τὰ τεύχη. Χαίρετισμοὺς στὰ παιδιὰ. Νὰ μοὺ γράφης συχνά. ❊ ΣΑΒΒΑ ΔΕΒΕΤΖΟΓΛΟΥ, Θεσσαλονίκη: Ἐστάλησαν. Πρὸ ἡμερῶν πῆρα γράμμα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς παρέας. Σὲ παρακαλῶ νὰ τοὺς διδάξης τοὺς χαίρετισμοὺς μου. ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΓΗ

πὼς νὰ περάσετε εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σὰς!

Νὰ ἀγοράσετε:

Κάθε Τρίτη: τὸν «Μικρὸ Ἡρώα».

Κάθε Πέμπτη: τὸν Καρναγκίδη — Παραμῦθι.

Κάθε Σάββατο: τὴν Ἀνατύπωση τοῦ «Μικροῦ Ἡρώα».

Περιπέτεια, ἀγωνία, γέλια, γοητευτικὴ πλοκή, γοργὰ ἐπεισόδια! Αὐτὰ εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τῶν τριῶν αὐτῶν ἀναγνωσμάτων, πού θὰ σὰς χαρίσουν ἓνα καλοκαίρι ἐξένοιαστο καὶ εὐχάριστο...

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Έτος 14ον — Τόμος 88 — Άρ. τεύχους 699 — Δρχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 'Αθήναι (125), Τηλέφωνον 228.983

Δημοσιογραφικός Διευτής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Διευτής: Γ. Γεωργιάδης, Σφινγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασσιλείου, Ταταούλων 27, Ν. Σμύρνη.
Επιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικοῦ:		Συνδρομαί έξωτερικοῦ:	
'Ετησία	δρχ. 100	'Εξάμηνος	» 5
'Εξάμηνος	» 55	'Ετησία	δολλάρια 5

Με τὸ ἐπόμενο τεῦχος, τὸ 700, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρ-
χόμενη ἐβδομάδα μετὸν τίτλο

Ο ΧΑΡΟΣ ΒΑΖΕΙ ΤΑ ΓΕΛΙΑ

τὸ θρυλικὸ περιοδικὸ σας συμπληρώνει τὰ 700 τεύχη του
ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκδόσεώς του! Αὐτὸ εἶναι ἓνα

ΑΦΘΑΣΤΟ ΡΕΚΟΡ

ποὺ κανένα ἄλλο περιοδικὸ δὲν ἔχει πιάσει ποτὲ στὴν 'Ελ-
λάδα. 'Επὶ 700 ἐβδομάδες, δηλαδὴ ἐπὶ 14 σχεδὸν χρόνια,
ὁ «Μικρὸς Ἡρῶς» βγαίνει κάθε ἐβδομάδα καὶ χαρίζει σὲ
χιλιάδες 'Ελληνόπουλα τὴ χαρὰ, τὸν ἐνθουσιασμό καὶ ρίγη
συγκινήσεως!

Γι' αὐτὸ καθῆκον κάθε 'Ελληνόπουλου εἶναι νὰ προσφέ-
ρῃ ἓνα δῶρο στὸ θρυλικὸ του περιοδικό, αὐξάνοντας ἀκό-
μη πλεὺς τὴν κυκλοφορία του! Πείσετε ὅλους τοὺς φί-
λους σας νὰ ἀγοράζουν τὸν «Μικρὸ Ἡρῶα!»

ΙΤΑΛΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

ROVER 3 L

Άγγλικό — Ταχύτης 180 χλμ.

